

17de Aarg.

1886.

31te Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Udgivet af A. Thronsen.

15de Januar 1886.

Decorah, Iowa.

Paa Udgiverens Forlag.

Trykt i den Norske Synodes Bogtrykkeri.

Entered at the P.-O. at Decorah as 2nd class postal matter.

„For Hjemmet“

udkommer med to Aft i Omflag to Gange om Maanedn (15de og 30te) og koster \$2.00 (til Norge og Danmark \$2.25) om Aaret i Forstud. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit.

Adresse: N. Thronsdien, Box 1014, Decorah, Iowa.

Hegners Møbelmagazin

har et smukt Udvalg af alle Slags saavel elegante som simplere Møbler til Møblering af Stadsværelser, Dagligværelser og Soverværelser; elastiske Sengbunde, Lænestole, Gyngestole, Spijsborde med Indstudsplader, Centrumborde af nyeste Façon, Fosfilsken Borde, Speile og ellers Alt, hvad man pleier at finde i en velforsynt Møbelhandel. Gode Varer til rimelige Priser. Afslæg mig et Besøg, førend du kjober andetsteds.

Mine Møbelrum er et Kvartal Nordvest fra Milwaukee & St. Paul R. R. Depot. Chs. Hegner.

Meneely & Company, West Troy, N. Y.,

Klokker. Fordelagtigt bekendt blandt Almenheden siden 1826. Kirke-, Kapel-, Skole-, Brandalarm og andre Klokker; ogsaa forskjellige Slags Klokkespil.

85 4 1 1 5

K. I. HAUGEN.

Dealer in

GENERAL MERCHANDISE,

Decorah, - - - Iowa.

F. J. D. Gremm.

følger

Pianoer, Orgler, Violin-Strenger, Sy-Maskiner, Olie, Naale etc.

af bedste og billigste Slags, saa billigt, som det kan sælge.

Se ind til ham, førend De afflutter Handel med nogen Anden.

Pianoer og Orgler stemmes, og Arbeidet garanteres.

Office i det gamle Post-Office ligeoverfor St. Cloud Hotel.

1 1/2

DECORAH, IOWA

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

17de Aarg. }

1ste Januar 1886.

} 1ste Hefte.

De to Veie.

Det var Lørdag Aften. Klokken i den nærliggende Fabrik forkyndte med sit glade Ding-Dang, at Arbeidsmandens ugentlige Hviletid nu skulde begynde. To unge Mænd traadte sammen ud af Fabrikken og begav sig paa Hjemveien. De var begge dygtige Melanikere, og den Sum Penge, de bar i Lommen, var ikke mere end fortjent Løn for deres dygtige Arbeide; thi Fabrikeieren havde ikke to sliker Mænd i sin Tjeneste end Henrik Pedersen og Wilhelm Næss. Et Par Minuters Gang bragte dem til et stort Hjørnehus, hvis Skilt og halvt gjennemsigtige Glasruder betegnede det som en Restauration.

Begge de unge Mænd traadte ind; thi de skyldte adskilligt her, og omendstjont andre Regninger ofte faar henstaa ubetalte, omendstjont Bøne og Børn ofte maa mangle det Nødvendigste, — det, som forgifter baade Sjæl og Legeme, maa betales prompte.

„Åh, disse smukke, nye Pengesedler, som Kassereren for knapt en Time siden havde udbetalt dem, hvor gif de nu hen? De kunde i den kommende Uge have skaffet deres Familier Nytte og Glæde, og maaste ogsaa levet en liden Rest til Sparebanken for kommende Dage!“

„Jeg er bange for, at Gina vil give mig en Strabe,“ sagde Wilhelm, idet han stat Resten af Pengene i Lommen. „Jeg lovede hende saa sikkert en ny Hat og et Par Støvler til Johan denne Uge; men det faar ikke hjælpe nu, de faar vente.“

Henrik følte ligesom et Stik i Hjertet ved sin Kammerats Ord; thi han erindrede, at hans lille Fredrik ogsaa ventede at faa et Par nye Støvler iaften; og stjont hans stakkels taalmodige Marie ikke havde bedt om en ny Hat, vidste han godt, at hun trængte til en.

Bennerne gik hjemover i Tausshed, indtil de kom til Vilhelms Dør. En uafhængt, uordentlig og forsømt udseende Gut sad paa Dørtrinnet og sprang, idet de nærmede sig, op og raabte:

„Far, Far! Har du Pengene til mine Støvler?“

„Nei“, svarede Vilhelm kort, idet han traadte ind, medens Henrik gik videre.

Guttens Ansigt formørkedes af Brede, idet han udbød: „Hvorfor lovede du mig dem da?“

„Hvad siger du? torndede Faderen, „kom øieblikkelig ind!“

Men den som ikke er Herre over sine egne Lidenskaber, maa ikke vente at kunne styre Andres Villie. Sønnen adlød ikke, men med stygge Ord styrkede han nedover Gaden for at søge det Selvfab, hvori man oftest træffer forsømte Børn i en stor By.

Det Hjem, som Vilhelm nu traadte ind i, var blot et Hjem af Navn; thi Uorden og Uhygge var dets hovedsageligste Bestanddele.

Gina pleiede at fortælle sine Naboer, „at hun slet ikke var i Humør til at holde Huset i Orden,“ — som om Mangel paa Paassjønnele nogen- sinde kunde være en gyldig Grund til at forsømme en Pligt.

Heller ikke var hendes Maade at modtage Manden paa stiftet til at gjøre det hyggeligt for ham.

„Jungen Benge, som sædvanlig, formoder jeg?“ var hendes Hilsen.

„Na, ikke mange, Gina, det er sikkert,“ var Svaret. „Men jeg forsikrer dig, at jeg er bedrøvet over det. Jeg var bestemt paa at købe Hatten til dig og Støvlerne til Johan; men — det skal blive bedre med mig, — du skal faa dem næste Uge.“

Det var forgjæves for ham at forsøge paa at undgaa den Storm af Brede og rasende Forbitrelse, som nu susede om ham.

Hvad tænkte han paa, som behandlede hende og Børnene saaledes? Men hun kunde have vidst det forud! Det var en uheldig Dag, da hun gistede sig med ham!

Hun talte, indtil hun aldeles tabte Beiret, og brast saa i sin Strom af lidenskabelige Taarer.

Vilhelm, som havde siddet ved Bordet, stød voldsomt en Tallerken tilside, reiste sig op og gik ud, idet han slog Døren haardt i efter sig. Der var ingen kold Aftensmad, ingen skjældende Røner henne i Restaurationen. Naar Alt kom til Alt, saa var det det bedste Sted, og han havde desuden ikke noget andet Valg, mente han.

Meget anderledes saa det Bord ud, til hvilket Henrik Pedersen var bleven hilset velkommen af lille Fredriks Kys og Mariens kjærlige Smil.

Maden var simpel, men vel tillavet, og Bordbugen manglede heller ikke. Lørdagsaftenen var en Fest for dem, og Marie passede altid paa at have en Emule extra til at feire den med. I Aften havde hun Jordbær, og Glasfadet, hvori de laa, havde hun prydet med grønne Blade. Marie var kommen fra et kristeligt og hyggeligt Hjem, og al den Møie og knebne

Sparommelighed, som hun havde været nødt til at underkaste sig, havde ikke været istand til at udplette den Kjerlighed til og Sans for Skjønhed, som hun nærrede, da hun begyndte sin egen Husholdning.

Efterat det hyggelige Aftensmaaltid var tilende, satte Henrik sig med lille Fredrik paa sit Knae paa den lille Træ-Mat, han selv havde bygget i lykkeligere Tider, — Tider, da de lange Sommeraftener blev benyttede til at forstjønne og forbedre deres lille Hjem.

„Vil du ikke gaa ud i Aften, Far?“ spurgte Fredrik.

„Nei, ikke i Aften, tror jeg, Fredrik. Jeg vil være hjemme hos Eder.“ Han vidste knapt, hvorfor han svarede dette, men en eller anden stærk, skjult Indsyndelse syntes at have faaet Overhaand hos ham; og da Gutten med et fornoiet Udraab skingede sig tættere op til ham, følte han sig allerede belønnet for sin Selvfornegtelse.

„Henrik“, sagde Marie fra Kjøkkenet, „kan du undvære de Penge til Fredriks Støvler i Aften?“

Hans Stemme lød bedrøvet og angerfuld, da han svarede:

„Nei, Marie, ikke i Aften. Jeg ved, han trænger til dem; og du behøver saa vel en Hat; men jeg kan ikke give Eder Noget nu.“ Et tungt Suk trængte sig med Magt op fra hans Bryst, og hans Ansigt skulde sig ligesom stamfuldt i lille Fredriks trufede Haar.

„Det er ikke saa farligt med Hatten,“ sagde Marie, idet hun vendte sig bort; „men jeg skulde have været meget glad, om Fredrik havde faaet et Par nye Støvler til at gaa paa Skolen med. Forresten skal jeg saa noget Synning hjem til mig idag for en Frue; kanste hun betaler mig saapas, at vi kan købe Støvler for det.“

„Bryd dig ikke om det, Far!“ sagde Fredrik og rakte Foden med den itusludte Sto frem. „Den er slet ikke saa gal, se her! — Men, Far! du kunde fortælle mig om Grisen, som gif til Dorvs uden at tage Stoene af sig!“

Jo, der saa han de fem smaa rosenrøde Tæer titte ud; og Henrik var ikke istand til at gjentage det gamle Eventyr; thi Barnets uskyldige Ord havde sendt Angerens bitre Bølger over hans Sjæl.

Det var om Vaaren. Duften fra de nærliggende Haver trængte ligesom en mild Nøgelse hen til ham; men den Synsflod af Samvittighedsnag som havde overvældet ham, gjorde ham fuldstændig ufølsom for Naturens Herlighed.

„Far“, sagde Fredrik, „tror du at Mor snart dør?“

„Na nei, Gutten min, nei! Hvorfor spørger du saaledes?“

„Jo, hun gaar ovenpaa og beder en Bøn, som er længere end F a d e r v o r, og hun græder; og naar jeg spørger hende, hvad hun græder for, græder hun bare mere og trykker mig altid saa tæt ind til sig. Jeg var saa hange for, at hun skulde dø.“

„Ti stille, Fredrik!“ raabte Faderen. Han talte som En, der havde faaet et pludseligt Slag; og idet han blidt satte Barnet fra sig, gif han

med hurtige Skridt ud af den lille Have, gennem den smudsige, trange Forstadsgade og opover langs Elvebredden.

Det var en herlig Aften. Nymaanen var allerede staaet op, medens nogle purpurfarvede Skyer endnu dvælede i Vest. Fuglene kvædede deres Aftenssang i hver en Busk, og Elvens sagte Bolger, som kysede Blomsterne paa Bredden, syntes at mumle „Fred“.

Men Henrik Pedersen havde ikke Nie for Aftenens Skjønhed; hans hele Sjæl syntes forteret af Angerens og Selvanklagens Luer. Han forsøgte ikke at stille sin Samvittighed tilfreds med Beslutninger om at blive bedre; thi han vidste altfor vel, at han havde brudt mange slige Beslutninger.

Bludselig fik han, som nu havde gaaet i dybe Tanker uden at se sig om, Nie paa et Kirketaarn. Dette bragte hans Tanker til at vende sig opad, bragte ham til at erindre, at der er en almægtig Gud og en Naade, som er tilstrækkelig for Alle!

Dette var, hvad han behøvede. Og han faldt paa sine Knæ derude ved den rislende Elv, hvor det allerede var begyndt at mørkne, — en stakfels Skabning, svagere end Sivet ved Bredden, og fandt der den Styrke, som varer i Ewigheid.

Mange var de Fristelser, som Henrik havde at kæmpe med i de følgende Uger og Maanedes. Men han fik Bistand af en elskende Hustru. Denne i Forening med hans egen mandige Kamp, næst Guds Hjælp, seirede til Slut. Han var istand til at gaa forbi Restaurationen uden noget Ønske om at kunne træde ind. Dette kom deres lille Have tilgode, som modtog adskillige Forbedringer, og Lykken herskede atter i deres beskedne Hjem.

Et Aar senere fulgte Henrik sin gamle Kammerat, Wilhelm Næss, til Graven.

Da Henrik var kommen hjem, rystede han af Bevægelse, idet han sagde til sin Kone:

„Det er dig, Marie, jeg, næst Gud, skylder, at jeg ikke ligger i en for tidlig Grav eller iler mod den. Havde du i hine slemme gamle Tider mødt mig med den Haardhed og Foragt, som jeg vel havde fortjent, ved jeg, at det kun havde bragt mig til at synke dybere og dybere i Lasten. Men det var din blide Taalmodighed, din trofaste Kjærlighed, som ved Guds Naade førte mig tilbage paa den rette Vej.“ (Nord. Familieleven).

Sangerens Afsted.

(S i n g e m a n n.)

„Farvel, I Brødre djerne, tro!
Hos Eder kan ei Skjalden bo;
Farvel, min Barndoms grønne Strand!
Her er dog ei mit Fædreland.

Her flammer Brudefakken prud;
Men her jeg finder ei min Brud —
For mig hun smiler ei paa Jord —
Min Kjærlighed i Himlen bor.

Mod Ost, mod Ost gaar nu min Gang
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang —
Hvor Stjernefarmen ruller nu,
Dibhen, didhen staar Skjaldens Hu.

Den over Njehjerget gaar,
Bed Redron Stjernen stille staar,
Den ser, hvor Lyset kommer fra —
Den ruller over Golgatha.

Did, hvor den høie Frelser stod,
Did kalder mig hans Hjerteblod.
Farvel, hver Ven paa Verdens D!
Hvor Herren leved', vil jeg dø.

Mod Ost, mod Ost gaar Skjaldens Gang,
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang;
Af Jorden stettes skal mit Spor —
Min Kjærlighed i Himlen bor.“

Den yngre Rojs i det sydlige Ishav. *)

Cook havde faaet et saa stærkt Indtryk af de sne- og isklædte Dersode Natur, som han havde fundet i det sydatlantiske Hav, at han udtalte, at aldrig vilde der tilflyde Menneskeslægten nogen Fordel af disse Lande, og han var bleven saa overvældet ved Synet af det sydlige Ishavs uhyre Ismasser, at han tvivlede om, at nogen Somand vilde vove sig længere imod Syd end han. I begge Henseender have hans Auelser slaaet feil, saa lidet

*) Særskilt udgivet af det danske Selskab „Udvalget for Folkeoplysningens Fremme.“

forudsaa den driftige Sømand, hvad Handelsaanden og den videnskabelige Foretagelse saand vilde have i Forbindelse med Fremstrid i Midlerne til at overvinde Polarnaturens Vanstueligheder. 40 Aar efter Cooks Død sørmede Sælhundefangerne saaledes ved Kysterne af Syd-Orientalerne og Syd-Shetland, Øgrupper, som dog ligge flere Grader sydligere end hine af Cook seede, at Sælhundene næsten udrøddedes i Lobet af kort Tid, og driftige Hvalfiskefangere trængte flere Grader længere mod Syd end Cook havde naaet. Paa denne Maade bleve flere hidtil ukjendte Der seede, men ingen af større Udstrækning.

Aarene 1838 til 1843 spille en særegen Rolle med Hensyn til Opdagelser i Jordklodens sydligste Farvande, idet de nordamerikanske Fristater, Frankrig og England omtrent samtidig udsendte hver en storartet Expedition for at anstille videnskabelige Underøgelser. Af disse fik den engelske størst Betydning.

Hovedformaalet for den engelske Expedition var at indsamle Erfaringer om de magnetiske Forhold paa den sydlige Halvkugle, og navnlig saa langt Syd som muligt. Af de Erfaringer, som Sømands og Reisesendes Brug af Kompasset gennem flere Aarhundreder havde givet, i Forbindelse med Jagttagelser, der planmæssig vare anstillede paa magnetiske Stationer i Europa, havde Videnskabsmændene allerede kunnet udlede eller skimte visse Hovedtræk i Jordklodens magnetiske Forhold. Beliggenheden af en magnetisk Nordpol i det nordligste Nordamerika (hvor en fritsvævende Magnetnaal med sin Nordende vilde pege lige ned mod Jorden), var saaledes forud beregnet med stor Sikkerhed. Man vidste, at der maatte gives en lignende magnetisk Sydpol i det sydlige Ishav; men da der for den sydlige Halvkugle kun gaves forholdsvis saa Jagttagelser, idet denne Halvkugle indeholder liden Landmasse og lidet kultiverede Lande, kunde den magnetiske Sydpols Beliggenhed ikke beregnes med den Sikkerhed, som den nordliges, ligesom i det Hele de magnetiske Kræfters Retning og Styrke der kun vare lidet kjendte.

For nu at saa Stationer anlagte for magnetiske Jagttagelser i forskjellige af de engelske Kolonier paa den sydlige Halvkugle, som ogsaa for at anstille umiddelbare Jagttagelser paa en Seilads saa nær til den magnetiske Sydpol som muligt, besluttede den engelske Regjering at udsende to stærke Skibe Erebus (Morfe) og Terror (Rædsel), der vare udrustede til at udbholde Vinterkulden og til at modstaa Stødene af svære Ismasser. Til Fører for Togtet valgtes den yngre Ross (James Clark), en Mand, der i en særlig Grad forbandt de Egenstaber, hvorfor her vilde være Brug. Han havde deltaget i flere af de Togter, som efter 1818 vare udsendte til at finde Nordvestreien, og var derved blevet i høi Grad fortrolig med Kampen mod det nordlige Ishavs strenge Kulde og Is i allehaande Skikkelser. Dernæst var han selv en fortrinlig Naturvidenskabsmand, særlig i Alt, hvad der vedkommer Jordmagnetismen, og han havde haft det Held paa sin sidste Polarreise (1831) at plante Englands Flag paa den magnetiske Nordpol.

I Slutningen af September 1839 gif den yngre Ross med sine to

Skibe, Erebus og Terror, fra England. Paa Veien til det sydlige Ishav anløb han flere Punkter, dels for at indrette Stationer, hvor de magnetiske Kræfter skulde maales med sine Instrumenter, dels for selv at anstille saadanne Jagttagelser. Iforveien var der truffet en Aftale saaledes, at man paa visse Dage og til visse Tider gjorde visse Rækker af Jagttagelser paa alle magnetiske Stationer over den hele Jord. Et af de Steder, hvor Ross saaledes dvælede for at maale Magnetnaalens Misvisning, dens Heldning og dens Svingninger, var den Havn (Zulehavnen), som Cook havde fundet paa Kerguelen Land i det indiske Ocean. Den første Dags Jagttagelser paa dette Sted ophlyste, hvor udstrakte og hurtige Forstyrrelserne i Jordmagnetismens Strømninger maa være, idet de samtidige Jagttagelser der og i Toronto i Kanada, som ligger omtrent ligeoverfor paa Jordens modsatte Side, vise noiagtig de samme underlige Svingninger og uregelmæssige Bevægelser af Magnetnaalene og i samme Folge.

Fra Kerguelen Land gik Ross til Van Diemens Land, derfra mod Syd til Auckland's Øerne og til Campbell Den, Syd for Ny-Seeland. Saa skulde den egentlige Rejse begynde for, om muligt, at naa til Jordens Sydpol og den magnetiske Sydpol.

Den 17de December 1840 om Morgenen Klokken 9 lettede Kaptein Ross Anker og stod for en Vestenvind ud af Havnen. Kursen sattes lige imod Syd, og da Vinden snart gik over til en stærk Kuling, havde han omtrent ved Middagstid tabt Campbell-Den af sigte.

„De femten Maanedes,“ siger Kaptein Ross, „som vare hængaaede siden vor Afreise fra England, havde ingenlunde svækket vor Ivrighed efter Rejsen i det sydlige Ishav; og nu, da vi endelig havde Udsigten for os til at skulle begynde paa de Besværligheder, af hvilke vi Alle haabede og ventede vor Reises mærkeligste og vigtigste Resultater, straalede Alles Ansigter af Glæde og Tilfredshed. Og skjønt jeg ikke kunde se ud i Fremtiden uden med megen Uengsteligthed for det Udfald, vore Anstrengelser vilde faa, mindstedeß denne dog betydelig ved Bisheden om, at vi havde de bedste menneskelige Midler til at sætte vore Hensigter igjennem med. Vore Skibe vare i enhver Henseende udmærket vel stiftede til Diemebet, forsynede med Forraad af alle Slags for tre Aar og bemandede med en Besætning og Officerer, som jeg havde Grund til at stole paa vilde underkaste sig enhver Prøvelse og Gjenvordighed med Tillid til sig selv og Fædrelandet. Jeg følte, at vi ikke havde Andet at ønske os end den almægtige Guds Førelse og Velsignelse under Opfyldelsen af de vanskelige Pligter, vi vare ved at paatage os, uden hvilken al menneskelig Dygtighed og Mod hjælper til Intet.“

Den 21de December, som er Midsommerdag i de sydlige Egne, naaede de næsten den 58de Bredegrad; Varmen, der lidt efter lidt var sunken, efterhaanden som de kom længere mod Syd, var til ingen Tid over $3\frac{1}{2}$ Grad R. Stormfuglene bleve hyppigere, og Pingviner af forskjellige Arter saaes af og til i Mængde.

Den 27de saa de det første Isbjerg (under 63 Gr. 20'); kort efter kom flere andre tilsynne, og i lidt over en halv Time taltes der fra Dækket 15. I Modfætning til Isbjergene i de nordlige Høve frembød de meget liden Afveksling i Form, men vare i Almindelighed store og saa meget faste ud. Paa alle Sider begrænsedes de af lodrette Brinker; deres Toppe vare flade og ragede fra 120 til 180 Fod op over Vandet; flere af dem vare mere end 2 Sømil i Omkreds. Paa Farten mellem disse Isbjerge faldt tidt store Masser ned af dem og dannede lange Rækker af svære løse Stykker paa deres Løside.

Farten gik videre mod Syd imellem mange Isbjerge og Drivis. Der saaes mange Hvaler, især af den almindelige sorte Art, som meget ligner Grønlandshvalen, men dog skal være forskjellig fra den. De kunde have dræbt saa mange af dem, de vilde; thi de vare saa tamme, at det ikke syntes at forstyrre dem, at Skibene seilede tæt forbi dem.

Den 31te December ved Middagsstid havde de naaet den 66de Bredegrad. Veiret var smukt, og et stærkt Isblink paa Himlen fra Sydhøst om til Sydvest viste, hvor den Pakis laa, som en smuk hvid Stormspale allerede Aftenen i Forveien havde bebudet var i Nærheden; thi disse Fugle fjerne sig aldrig langt fra den. Kloffen 9 om Aftenen saaes fra Mastetoppen en Isstribe, som viste sig at være Kanten af Ismassen. Næste Formiddag kom Skibene til Pakisen efter at have overfiredet den sydlige Polarkreds. Det var Nytaarsdag, og den fejredes i Glæde og Munterhed som i gamle England. Hver Matros fik en ny varm Dragt som Nytaarsgave fra Regjeringen. Den Omstændighed, at de havde mange Isbjerge og en Mængde løs Is omkring sig, gav Dagen en forhøiet Interesse for dem af Mandstabet, som aldrig havde seet det før. Det havde heller ingen Modløshed vakt, at man havde mødt Pakisen under en meget lavere Bredegrad, end man havde ventet, thi den saa slet ikke ud til at være saa uigjennemtrængelig, som man havde antaget. Nogle store Vandhuller saaes hinsides Randen, der som sædvanlig bestod af de sværeste Stykker, men dog gav sikkert Haab om, at det vilde være muligt at bane sig Vej derigjennem, naar Omstændighederne tillod at gjøre Forsøget.

Næste Dag saaes et Isbjerg saa bedækket med Ler og Sten, at det meget lignede en liden Ø; et Klippestykke var saa stort, at det maa have været af mange tusinde Punds Vægt; det var af vulkanisk Oprindelse efter de Prover, man hentede deraf. Da det saa ud til slet Vej, maatte de imidlertid gaa imod Nord for at komme i mere aabent Vand. Hele Dagen gjorde tykt Veir, Ibslaget af stærk Vind og høi Søgang, deres Stilling temmelig farlig. Da Veiret blev bedre, vendte de og stod atter mod Syd; det gik for fulde Seil gennem flere smale Bælter af svære Brudstykker af opløste Isbjerge, der gjorde den største Agtpaagivenhed nødvendig under de tætte Snebøger, som hurtig afløste hinanden og tidt vare af lang Varighed. Endelig blev den klare blaa Himmel atter synlig, og Solen skinnede i al sin Glans. De talrige Isbjerge af usædvanlige og besynderlige Stikfæser, der

fastede Straalerne tilbage med snuflke Farvespil, afgav, som Skibene bandede sig deres bugetede Bei imellem dem, et haade storartet og interessant Skue.

Da de igjen fik Pakisen isigt, seilede de flere Mil langs Kanten af den for at undersøge den. Seet fra Mastetoppen, syntes den at være tilstrækkelig aaben, til at de kunde komme igjennem den, saa langt de kunde øine imod Syd, og skjønt andre Forhold ikke vare saa gunstige, som ønskeligt var, navnlig Veirets Ustadighed og den Omstændighed, at Vinden, som blæste lige imod Isen, vilde kunne lægge Hindringer i Veien, dersom de maatte finde det hensigtsmæssigt at vende tilbage til det aabne Vand, besluttedes det alligevel at gjøre Forsøget og at drive Skibene saa langt frem, som de kunde komme. Det gunstigste Punkt i Kanten, der som sædvanlig bestod af langt sværere Is end det øvrige, valgtes til at bryde igjennem den paa, og det lykkedes, uden at Skibene toge nogen alvorlig Skade, skjønt de naturligvis fik flere stærke Stød. Efter i en Times Tid at have besværligen puffet sig frem naaede de ind i en Række af smaa Vandhuller, forbundne ved smale Løb, hvorefter man havde styret. Isen viste sig at være meget lettere og mere spredt, end det i Afstand saa ud til. Den bestod for det Meste af smaa Isflager fra sidste Vinter og en Mængde Humpler af meget ældre Is, dannede ved et stærkt Tryk paa meget svære Masser; men den var paa ingen Maade saa frygtelig, som Beretningerne havde ladet formode om Isstran-kerne i hine Egne, hvor den amerikanske og franske Expedition havde truffet dem. Med intet Andet end Is omkring sig og heldigvis en klar Himmel over deres Hoveder, fortsatte de deres Bei, der vedblev at være tilstrækkelig aaben, til at de kunde seile frit imellem Isen, idet de naturligvis undertiden fik voldsomme Stød, som kun saa stærke Skibe kunde have udholdt.

Om Aftenen meldtes der Land, og da det i mange Timer ikke forandrede Skikkelse, troede flere af Officererne virkelig, at det var Land; de saa en Række af spidse Høie, fuldstændig dækkede af Sne, og saa stussende var det for det uøvede Øie, at hvis de ikke havde kunnet komme videre frem, vilde de uden Tvivl ved deres Hjemkomst til England have forstket, at der paa dette Sted var seet Land. Det var imidlertid ikke Andet end den øverste Del af en Sky, der ved en bestemt men uregelmæssig Linie viste, hvor høit Dampene kunne naa op under disse Bredegrader. Under denne er der Dampene i alle Grader af Tæthed, over det kolde, klare Rum, som Dampene aldrig kunne naa.

Sælhunde faaes i Mængde, sliffende Solskin paa Isen, og ikke saa Pingviner. Disse snurrige Fugle gave sig til at gjøre Skibene Følge, idet de sporede paa Matrosernes Ralden, som efterlignede deres Strig. De kunde gaanske vist ikke humpe saa hurtig over Isen, som Skibene seilede forbi, men de toge deres Opreisning, saasnart de kom i Vandet, og snart var der en hel Flok i Kjølbundet, legende omkring Skibene som ligesaa mange Mærsvin.

Efterhaanden, som man var kommet dybere ind i Pakisen, blev Vinden svagere; da man var omtrent 60 eller 70 Sømil fra dens Rand, søltes kun

en svag Luftning, skjønt Ijens Bevægelser og Ethernæs Flugt viste, at der blæste en stærk Storm i det aabne Hav mod Nord.

Ijen blev imidlertid (6te Januar) efterhaanden meget fastere og sinkede Farten betydelig. En stærkt fremtrædende „Vandhimmel“, som viste sig i Sydøst, gav Haab om, at der var aaben Sø i kort Afstand, og alle Midler anvendtes derfor for at drive Skibene igjennem Ijen i den Retning. Men alle Anstregelser viste sig snart at være forgæves, og Skibene nødtes til at lægge sig i et lidet Vandhul og vente, til Ijen blev aaben.

En stor Forandring foregik med Ijen, da der faldt Windstille paa; thi det gik med den her, som det gaar med den i de nordlige Hæde: den aabnede sig til alle Sider, og Skibene, der i et Par Dage for det Meste havde maattet ligge stille, kunde atter komme frem, til de endelig naaede det store aabne Vand i Sydøst. Kursen sattes nu lige efter den magnetiske Pol, idet der styredes saa nær Kompassets Syd, som Vinden fra Sydøst vilde tilstede. Efterhaanden som Skibene rykkede frem, lod der sig i Synskredsen se et stærkt Vandblink. Tivlen forsvandt mere og mere, og den 11te Januar 1841 viste Frygten sig grunder. Den vagthavende Officer meldte, at der tydelig var Land iøjte forud; det hævede sig med høie Tinder, ganske bedækkede med evig Sne, og kunde tydelig følges i Retning fra Sydøst til Sydøst til Syd efter Kompasset; det maa have været mere end 100 Mile borte, da det først saaes.

Efterhaanden som de kom nærmere, viste der sig mere Land; det høieste Punkt blev kaldt *Sabine-Bjerg* efter en høitstaaende Officer, der havde indlagt sig store Fortjenester ved sine Jagttagelser over Jordens Magnetisme, og som havde givet det første Stød til Udsendelsen af dette Togt. Til begge Sider af dette Bjerg strakte der sig Bjergkjæder. Kysten var omgivet af stærk Pafis; de styrede langs med Kanten af denne henimod en liden Bugt, hvor det imidlertid var umuligt at lande, da Vinden stod imod Land, og en høi Søgang slog tungt imod Ijen. Man var nu under den høieste Breddegrad, som Cook havde naaet 1774 (nemlig 71 Gr. 10').

„Det var en smuk, klar Aften,“ siger Kaptein Ross, „og vi havde en høit forryllende Udsigt over de to storartede Bjergkjæder, hvis høie Tinder, der helt vare dækkede med evig Sne, hævede sig 7—10,000 Fod over Havfladen. Isbræerne, som fyldte de mellemliggende Dale, og som strakte sig ned næsten helt oppe fra Toppene, skjød mange Steder flere Mil ud i Havet og endte med lodrette Brinker. Paa enkelte Steder brød Klipperne igjennem Isdækket, og det var kun derved, vi havde Sikkerhed for, at Kærnen i dette tilskyndelade Isbjerg var Land.“ Høiden af Sabinebjerg fandtes at være henved 10,000 Fod, og det laa omtrent 30 Mil fra Kysten; de andre Bjerges Høide blev ikke nøiagtig bestemt, men den ansloges til 7—9000 Fod.

Magnetmaalens Hældning var nu steget til 86 Grader, og Misvisninggen beløb sig til 44 Gr. Deraf kunde det beregnes, at Magnetpolen laa i Sydøst, over 400 Somil borte. Ross havde nu Valget imellem at gaa

langsmed Kysten for at naa Vestspidsen af Landet og derfra gaa imod Syd, eller strax at følge den imod Syd og derefter gaa imod Vest; det sidste valgtes. Da han begunstigedes af smukt Veir, lykkedes det ham i en Baad at komme de smaa Der, der laa lidt udenfor Fastlandet, en 2—3 Mil nær, men Kysterne af selve dette vare bedækkede med Is, og den stærke Brænding forbød ethvert Forsøg paa at lande. En stærk Strom forte dem hurtigt afsted imellem Nerne og den isbundne Kyst, midt imellem svære Ismasser, saa at deres Stilling i nogen Tid var meget farlig. De benyttede sig imidlertid af en snæver Abning i Isen, fik Baaden drevet igjennem den og kom ind i Læ af den største af Nerne, hvor de landede paa Strandbredden, der var bedækket af store, løse Sten og Masser af strandet Is. Flaget blev plantet, og de nyopdagede Lande toges i Besiddelse i Dronning Victorias Navn. Den blev kaldt „Possession=Island“ (Besiddelsesøen); den bestaar af vulkaniske Klipper og er kun tilgængelig paa Vestsiden. „Vi saa ikke det ringeste Spor af Plantevæxt, men uendelige Masser af Pingviner bedækkede fuldstændig hele Dens Overflade langs med Kanten af Hamrene lige op til Klippernes Toppe; de haffede med deres skarpe Næb efter os, da vi gik frem igjennem deres Rækker, og gjorde dem Besiddelsen stridig. Dette i Forbindelse med deres høie, høse Skrig og den ulidelige Stank fra det dybe Guanolog, som er ophobet i umindelige Tider og engang kan blive af stor Værdi for Agerdyrkerne i de australiske Kolonier, gjorde det meget behageligt at komme bort igjen, efter at Baadene vare blevne ladede med Prøver af Klipperne og Pingviner.“ Nogle af disse Fugle ere meget store og stærke, saa at det ikke er uden Vanskelighed at dræbe dem; de kunne veie henved 70 Pund; deres Kjød er meget mørkt og har en ram Fiskefag.

Efter et langvarigt og haardt Arbejde naaede de tilbage til Skibene, blot et Dieblif forinden der kom saa tyk en Taage, at om de vare komne nogle Minuter for sent, vilde de have været nødte til at søge tilbage til Kysten og tage Ophold hos Pingvinerne, til det igjen blev muligt at nærme sig Skibene i Sikkerhed.

Veiret nødte dem nu til at staa tilfros; det var tykt og stormfuldt, og der faldt jævnlig Sne; naar de kunde beregne, at de vare en 10—12 Mil nær Kysten, vare de nødte til at staa udefter, kjæmpende med alle Seil oppe for at holde Pladsen.

Der saaes en stor Mængde Hvaler. Engang taltes der paa en Gang 30, og hele Dagen kunde man se Vandsoilerne fra deres Næsebor, hvorhen man vendte Blikket. De vare for det Meste store og af den pakkede Art; kun nogle saa Rassefletter bemærkedes iblandt dem, kjendelige paa deres eienommelige Maade at „blæse“ eller „sprøite“ paa, som nogle af Mandskabet, der havde været beskæftigede med Hvalfangst, kaldte det. Der saaes ogsaa store Masser af Bløddyr og andre smaa Haddyr, som uden Tvivl tjente Hvalerne til Føde. Store Flokke af Kapduens (en Stormfugls) Unger lege de muntert i Vandet og gjorde Bytte imellem dem.

Da det blev klart Veir, aabnede der sig en smuk Udsigt over den stor-

artebe Bjergkjæde, de nogle Dage i Forveien temmelig dunkelt havde seet strække sig imod Syd. Ogsaa denne Række af prægtige Bjerge var bedækket med Sne helt op til de skarpt spidsede Toppe, og Høiden skjønnes at være imellem 12 og 14,000 Fod.

Engang da Ross var isærd med at tage sine Vinkler, fik han Die paa en *D*, som han var ganske vis paa ikke havde været til at se to eller tre Timer isorveien. Den var over 100 Fod høi, og næsten hele Toppen og den østlige Side var ganske fri for Sne. Da han gjorde en af sine Officerer opmærksom paa denne mærkelige Omstændighed, bemærkede denne, at et stort Isbjerg, som havde været at se før, var forsvundet, eller rettere, det havde vendt sig, uden at der var blevet lagt Mærke dertil, og nu fremviste det en ny Overflade, saa aldeles lig en *D*, at Intet uden en Landgang vilde kunne have overbevist En om, at det ingen *D* var. dersom ikke dens Fremkomst var bleven saa tilfredsstillende forklaret; desuden var ved noiere Jagtagelse en let rullende Bevægelse endnu kjendelig.

Omstet om der paa Kysten at finde en Haab, hvor Skibene kunde ligge sikkert, imedens der anstilledes Jagttagelser med Magnetsnaalen, blev ikke opfyldt. Enhver Vig var opfyldt med Sne, der var drevet ned fra Bjergene og dannede en Ismasse af flere hundrede Fods Tykkelse, saa at det var umuligt at trænge derind.

En usædvanlig stærk Straalebrydning gjorde, at et hidtil usæet Land i Syd allerede af og til blev synligt i en Afstand af over 100 Mil. Det viste sig siden at være en *D*, der fik Navnet Coulman Den. Under tyk Taage og Snefog nærmede de sig den. Da det for en Stund klarede op, opdagede de en stor Ismasse lige udfor Skibenes Bove, heldigvis i rette Tid til at undgaa den. Det viste sig, at den strakte sig adskillige Mile mod Nord ud fra Coulman Dens nordligste Forbjerg.

Om trent udfor Coulman Den boiede Fastlandet, der hidtil et godt Stykke havde strakt sig lige mod Syd, mere om ad Vest. Landisen strakte sig som en fast Masse udenom; ved dens Rand var der en betydelig Mængde løs Is, der syntes nylig at være brudt løs fra Hovedmassen. Langs Kysten gif der en Bjergkjæde, i hvilken et Punkt, Melbourneberget, havde en saa slaaende Lighed med Etna, at det i flere Dage kaldtes med dette Navn af Officererne; dets Høide maa imidlertid være betydelig større end det sicilianste Bjergs. Skjønt Landisen ikke var mere end 5—6 Fod over Overfladen og derfor rimeligvis ikke mere end 40 Fod tyk, gif den saa umærkelig over i Sneen, som strakte sig ned fra Bjergene, at det var næsten umuligt at danne sig en bestemt Forestilling om, hvor Kystlinien egentlig var. Det saa ud, som om Landet gradevis hævede sig fra Landisens Kant op til Toppen af de høieste Bjerge. Det var aldeles klart, at det var umuligt at trænge igennem denne Ismasse imod Vest, da der ikke var saa meget som en Revne eller et Vandhul at se i den. Ross besluttede sig derfor til at følge Kanten af den imod Syd, i det Haab siden at maatte kunne tage en vestlig Kurs imod den magnetiske Pol, som de stadig rykkede nærmere. (Sluttes.)

I Troens Kraft.

En Fortælling fra Aaret 1848 i Preussjen. Af Eugenie von Miklaff,
Forfatterinden af „Familien Helbringer.“*)

Første Kapitel. En Aften under Egen.

Solen stod allerede dybt paa den vestlige Himmel. Dens Straaler forgyldte Furutrærnes Toppe, hvis Stammer glødede i Purpur og aftegnede sig malerisk mod den i Taage indhyllede Baggrund. Den varme, solrige Aftenbelysning lagde et særegent Tryk over den hele Egn; de vide Enge lysede gulgrønne mod den mørke Naalekov, hvoraf de begrændsedes, og Aftenstjernes vrelende Farver affpeilede sig i Søens Bølger. Selv en Egn, der er fattig paa Naturskønheder, faar ofte en eindommelig Inde, naar Solen skinner derpaa, ligesom et forøvrigt nanseligt menneskeligt Ansigt, naar Guds Aand lyser ud af det, — og denne Aften tog det ensformige brandenburgske Landskab sig saa smukt ud i Bestuernes Dine, at de af ganske Sjæl hengav sig til den behagelige Stemning, det fremkaldte.

Paa en liden Høi ved Søens Bred staar en gammel Eg. Dens knude-
rede Grene breder sig vidt ud og yder mange bevingede Beboere Beskyttelse mod Sol og Regn; dens mosgroede Stamme bærer utallige Indskrifter og Begyndelsesbogstaver til Navne, hvoraf enkelte er indgrævne med usikker Haand, men andre med fast, tydelig Skrift, som om de var skrevne med Overbevisning om, at de udgjorde et særdeles værdifuldt Minde for Efterverdenen. Læt ved den underste Gren, men noget ulæseligt paa Grund af sin Ælde, er de Ord: „Gud er min Salighed,“ indridsede, og man ser Spor af en omhyggelig Haand, som har befriet dem for den frodige Mose for at bevare dem mod fuldstændig Undergang.

Ved Foden af denne Eg, med Udsigt til Søen, havde et fornøiet Selstak leiret sig. Et stort Uldsjal var udbredt paa Marken, og paa dette sad en gammel Dame, der med et venligt Smil betragtede den ungdommelige Gruppe foran hende. Hun kunde vel være mellem sexti og sytti Aar, men hendes blonde Haar var endnu kun lidet blandet med Alderdommens solvhvide Traade, hendes Kinder havde et Anstrøg af Rødme, og de klare blaa Dine vidnede om den Fred, hendes Sjæl havde fundet, og som traadte Enhver, der dvælede i hendes Nærhed, anende nær. Ved hendes høire Side sad hendes Svigerdatter, en blomstrende, ung Kone, der holdt paa at binde en Buket af forskellige Markblomster, men nu og da lod sine Dine drømmende glide hen over Søen, hvor hun i det Fjerne ventede at opdage den Baad, som skulde bringe hendes Mand og en af hans Venner tilbage fra et Jagtparti. Hendes tre Børn, to Gutter og en Pige, var i Nærheden beskæftigede med at samle Kviste til et Baal, hvilket de gjorde med megen

*) Bogen er udgiven i Kristiania paa Wm. Grams Forlag.

Iver, men med lidet Resultat, saasom det havde regnet Dagen i Forveien. Det Meste af, hvad de kom med, blev af den strenge Onkel Wilhelm, som forestillede Vulkan, forkastet som for fugtigt og ubrugbart. Onkel Wilhelm var egentlig sletikke Børnens Onkel, men den særdeles Yndest, hvori han stod hos dem, havde forhvervet ham denne Titel. Han var Søn af en Veninde af Bedstemoderen; hans Forældre var døde tidlig, og i den gamle Dames gjæstfrie Hus havde han altid fundet en venlig Modtagelse og tilbragt næsten alle sine Ferier der. Han kaldte hende ogsaa „Bedstemoder“ ligesom de fleste unge Mennesker, der engang havde været hendes Husfæller, og blev overhovedet regnet med til Familien. Nu havde han juft endt sine Studier i Heidelberg, og før han gav sig ind under Arbeidsaaget for at begynde paa sit egentlige Embedsstudium, det juridiske, vilde han endnu engang med et glad og frit Hjerte nyde det ubundne Liv i Naturen, som han altid her havde ført, og forfriste sig ved aandelig Udvekslen af Tanker med de Mennesker, han mest elskede og ærede. Onkel Wilhelm var forøvrigt en ivrig Jæger, og i Børnekredsen herskede megen Forundring over, at han idag havde undslaaet sig for at deltage i Jagten og istedet sluttet sig til Damselskabet, hvilket Smaafolket naturligvis alene streg paa sin Regning. Hans og Edvard havde af Taknemlighed derfor samlet saa mange brogede Stene til ham, at hans Kommer, som skulde huse alle disse Statte, næsten geraadede i Fare, og den lille Mathilde havde fyldt hans Hat, der laa ved Siden af ham, med et saa rigt Udvalg af Skovblomster, at det syntes at maatte blive en Umulighed for ham at saa den paa Hovedet. Paa Veien til Egen, der først gik gennem Parken og derpaa henover Engene, havde de bestormet ham med Spørgsmaal om, hvorfor han ikke var tagen med paa Jagt, men havde trods de dybsindigste Bemærkninger ikke erholdt noget tilfredsstillende Svar, indtil det til Slut noget kort hed: „vær nu rolige, Børn, hvorved Bedstemoderen smilte ved sig selv. Moderen og Kusine Hedvig, det sidste Medlem af den lille Kreds, havde ligeledes forholdt sig ganske taus under denne Børnens Fritten. Denne Sag forblev da for de nysgjerrige Sjæle indhyllet i et hemmelighedsfuldt Mørke, hvilket dog kun gjorde Onkel Wilhelms Nærverelse desto interessantere. Denne havde nu ved Hjælp af sin Stot gjort en liden Fordybning i Jorden og begyndte sirlig at lægge de Kviste, hans smaa Hjælpetropper havde bragt ham, i Kors ovenpaa hinanden; men da han forsøgte at tænde dem, vilde det til Børnens store Sorg ikke brænde; trods alt, hvad man ragede og blæste, kvaletes Flammen af den fugtige Ved. Det var absolut nødvendigt at forlange bundsforvandre, som forstod sig bedre paa at finde tørre Kviste, og den unge Fru von Mengen samt Hedvig erklærede sig villige dertil, ja, selv den snille Bedstemoder reisste sig og hjalp til med at lede. Hun var den Første, som snart havde fundet sammen den største Hob prægtige, tørre Kviste; hendes Svigerdatter tog det mageligere, og Hedvig, der var et Bysbarn og dertil ung og undføelig, frngtede for, at hun ikke forstod sig ret paa Tingen og vovede kun at byde enkelte smaa Pinder frem.

Hedvig var en Datterdatter af den gamle Fru von Mengen, hvis ældste Datter var bleven gift med en Regjeringsraad von Steindorf og havde været bosat først i Minden og derpaa i Magdeburg. Nylig var dog hendes Mand bleven forflyttet til Berlin, og Hedvig havde for første Gang siden sin tidlige Barndom gjenstet sin Bedstemoder og Moderens Hjer. Begge Dele var indforlivede med hendes Barnefjæls deiligste Drømme og udgjorde altid Yndlingssthemmet i hendes Moders Fortællinger, naar denne i Stumringsstunden famlede sin Børnefars omkring sig for at fortælle dem Historier. Alt, hvad hun her horte og saa, taltale i høi Grad hendes Hjerter, og dog var det, som om hun endnu ikke var kommen ganske tilrette dermed; ligeoverfor denne herlige gamle Kone forekom hun sig selv saa ringe og mangelfuld, at hun for det Meste var stille og helst i Tanker iagttog og lyttede til, hvad der foregik omkring hende. Hun maatte taale mangan godmodig Spøg i den Anledning; især drillede hendes Onkel Mengen hende ofte ubarmhertig for hendes alvorlige Bæsen og undrede sig over, at der var bleven et saa fornuftigt Bæsen af den lille Bildkat, der for tolv Aar siden havde sat det hele Hus paa Ende, og naar hun blev irettesat, med de mørkeblaa Dine havde figet saa skjæmsk frem gennem de brune Lokker, som i Almindelighed saad hende nedover Panden, at hun derved næsten altid afvæbnede selv den mest berettigede Uvillie. Af det muntre Barn med de runde Kinder var der bleven en slank ung Pige; det krusede Haar var nu lagt i glatte, sirlige Fletter rundt Hovedet, og de blaa Dine med de lange, mørke Dienhaar saa ofte saa alvorlige og tankefulde ud, som om de gjemte en hel Verden af Erfaringer. Det var imidlertid ikke saa slemt i Grunden, og Skjalmen havde maaste fremdeles gjerne figet frem, om den blot havde turdet, men Onkelens Spøg skræmte hende en Smule, og Bedstemoderen havde ganske Ret, naar hun ved saadanne Anledninger klappede Hedvig paa Kinden og sagde: „Vad hende kun i Fred, hun tør snart op, men først maa hun dog lære os at kjende.“

Wilhelm havde endnu havt det yndige, femaarige Barn i friskt Minde, da han nu gjen saa Hedvig; dengang havde de To været prægtige Benner, og med sin varme, aabne Natur var han kommen hende hjertelig imøde, men havde følt sig noget tilbageskødt, da han fandt hende saa forandret. Han begyndte at anse hende for kold og stolt; han vidste, at hun den foregaaende Vinter havde deltaget i Selvfabslivet og var bleven meget afgjort og kom derfor til den Slutning, at hun sagtens oversaa ham, der ingen Formue besad og altsaa ikke indtog nogen Stilling i den fornemme Verden, hvor hun færdedes.

Hans Navn havde vittnok en god Klang, thi Rothfels'erne var af en gammel Familie, men forarmede; hans Fattigdom gjorde ham stoltere, end han maaste ellers vilde været, og paa Grund af denne Stolthed var han let at faare. Imidlertid havde dog hendes rolige, mørke Dine en særegen Tiltrækningskraft for ham, og det var ham formelig en Tilfredsstillelse, naar undertiden en Straale af den gamle Munterhed glintede frem af dem.

Et uimodstaeligt Trykleri drog ham til hende, og idag var det ogsaa dette, der, maaske halvt ubevidst for ham selv, havde afholdt ham fra at deltage i Jagten. Hidtil havde han vistnok ikke faaet nyde synderlig godt af hendes Selskab; — paa Spadsejturen havde Børnene hængt sig fast ved ham og neppe undt ham et Dieblitz Frihed; — da de var ankomne til Egen, var Hedvig stille bleven siddende ved Bedstemoderens Side, hvor hun med Ryggen lænet mod Træets Stamme havde stirret ud i Naturen og kun nu og da med nogle Ord bidraget til den almindelige Underholdning. Først da man begyndte at søge efter Kviste, var det lykkes ham at nærme sig hende, og hun saa til sin Forundring med rødmenende Kinder, at hendes Kviste blev befundne at være de allerbedste og erholdt en særegen Trosplads paa Baalet.

Efter mange forgjæves Forsøg flammede dette endelig op, Børnernes Dine straaede, og Hans og Edvard sprang med Jubelraab omkring den knitrende Ild, saa at Bedstemoderen atter og atter maatte bede dem tage sig iagt. Anna begyndte at synge en Sang, hvori Hedvig først sagte, men derpaa med klar, klangfuld Stemme faldt ind; Wilhelm skulde overtage Basspartiet, men hans Lunger var ikke disponible, eftersom han havde anstrengt sig for meget med at blæse til Ilden, hvorfor de to Damer maatte lade sine Stemmer lyde alene. Baalet blev til Børnernes Henrykkelse altid smukkere, Flammen steg i Veiret som en stor Fjerter, og de saa dens Gjenstien i Søen, hvor den forekom dem langt klarere og smukkere end den nu blegnende Sol, som duffede ned i Vandet og efterlod enkelte røde Striber paa Bølgerne. Det klare Stin af Ilden hilsendes allerede fra det Fjerne af de hjemvendende Jægere med et lydeligt Hurra; ujeet havde den lille Baad nærmet sig Strandbredden og laa snart fortoiet i Bugten. To Herrer sprang ud og nærmede sig Selskabet under Egen, medens Jægerne lagde de stude Bildænder i Jagttasken og slog ind paa Veien til Huset. Anna hilste paa sin Mand med et glad Udraab og et Haandtryk, hvorpaa han boiede sig ned til sin Moder og ærbødig kyssede hendes Haand. Den anden, en ung Mand af et fornemt Ydre, tog sin runde Jægerhat af for Damerne, og efter at han med nogle forbindilge Ord havde rost Stedets Skønhed, der dog først fik den rette Tillokkelse ved deres Nærværelse, satte han sig med skjodesløs Gratie ved Siden af Hedvig, just paa den Plet, som Wilhelm i sit stille Sind havde udsøgt sig som Løn for Aftenens Anstrengelser. Hans fierrige Medbeiler var en rig Godseier, der nylig havde omhyttet Blyivet med Landet og for første Gang gæstet Hr. von Mengens Hus. Han havde været Officer ved Garde-Dragerne, og hans betydelige Indtægter havde sat ham istand til i Berlin at leve paa en stor Fod. Men hvor forvænt han end var i alle verdslige Nydelsjer, havde han dog følt sig tiltrukken af det fimple, patriarkalske Liv hos Mengens. Især nærede han for den gamle Bedstemoder en saa oprigtig Beundring, som han endnu aldrig havde følt for Noget; han betragtede hende som et Slags Helgen og gav gjerne efter for den milde, velgjørende Indflydelse, som hendes Personlighed udøvede.

Han var tilmode, som om hans eget Hjerte i hendes Nærhed blev tilgjængeligt for renere og ædlere Følelser end det paa mange Aar havde været. De to Herrer maatte først fortælle om sine Jagteventyr, der af Hr. von Haller udflyttedes med interessante Anekdoter. Derpaa fik Bornene Ordet, og disse fortalte nu sin Fader om sine Anstrengelser for at faa Baalet istand og præsenterede tilsidst Selskabet med triumferende Miner nogle Poteter, som imidlertid var blevne stegte i den glødende Aste. Papa tillod sig vel en Smule at kritisere de forkullede Tingester og de smaa Enthusiastisk svætede Hænder, hvilket tilbøds nedslag deres ophøiede Stemning; men Hr. von Haller roste Produktet af deres Kogekunst i høie Toner og sjerne den sorte Storpe saa stelig som muligt til sit og Damernes Bedste.

Det var nu blevet saa silde, at Bedstemoderen foreslog at bryde op, men det var saa hyggeligt under Egen, og den varme Sommerluft kunde umulig bevirke Forkjølelser; Alle bestormede hende om at blive, og hun gav da efter. Hr. von Haller begyndte ivrig at studere de indridsede Bogstaver i Træets Stamme og satte de mest komiske Ord sammen deraf, saa at hele Selskabets Vattermuffler bleve fatte i Bevægelse, og selv Hedvig ganske overvandt sit undseelige Væsen. Den ene Vittighed fulgte paa den anden, de Unge havde reist sig og omgav Træet i det muntreste Lune, da Enhver vilde komme den Anden i Forkjøbet med nye, interessante Opdagelser. Da saldt Hedvigs Blik paa Indskriften paa den nederste Gren, og med Vilhelms Hjælp udsandt hun Ordene: „Gud er min Salighed.“ Alle blev pludselig alvorlige, og Flere paa en Gang spurgte: „Mon hvem der har indridset dette?“ Hr. von Mengen saa paa sin Moder, hvis Kinder farvedes af en dybere Rødme, og hvis Udseende forraadte en stærk indre Bevægelse. „D hære Moder, fortæl os det,“ udbrød Anna ivrig. Alle istemte den samme Bøn, hvorpaa den Gamle smilte vemodig og sagde: „Jeg skal gjerne fortælle Eder derom, men da maa de Smaa være ganske stille.“ Disse lovede det, hele Kredsen sluttede sig tættere om den ærværdige Matrone, og hun begyndte:

„Det var om Vaaren 1806. Over Preussen hvilede som en tung Uveirskth Aneksen om en forestaaende Ulykke. Man ventede Dag for Dag, at Krigen med Frankrige vilde bryde løs, thi allerede siden Høsten 1805, da Napoleon havde krænket det preussiske Gebet, idet han lod sine Tropper marschere gennem Anspach for at falde Østerrigerne i Ryggen, havde han tilføiet Preussen den ene Krænkelse efter den anden, og alle sande Patrioter længtes efter den Stund, da Kongen vilde kalde Krigsfolket til Vaaben. Nu syntes det ogsaa virkelig at skulle blive Ålvor; Reservertropperne blev indkaldte og Armeen sat paa Krigsfod. Min Mand ventede hver Time Befaling til at støde til sit Regiment. Han var ansat ved Livhusarerne og havde kun med Møie faaet Orlov om Vinteren paa ubestemt Tid for at ordne sine Affærer, da han ved sin Faders Død var bleven Eier af Familiegodset. Jeg havde med Glæde fulgt ham hid fra Byen og hengav mig af ganske Hjerte til Landlivets forfriskende Indflydelse; vel kunde jeg ikke altid forjage

de mørke Tanker, men Haabet paa bedre Tider begyndte dog mere og mere at slaa Rødder i mit Hjerte.

En smuk Aften i Begyndelsen af Mai gik vi sammen til denne Eg. Dagen havde været sket, men en varm Foraarsluft laa over Jorden; henimod Aften brød Solen med sine Straaler gennem Skyerne, Frugttræernes Blomster glinsede i sin hvide Fylde, de fjedrede Sangere opfyldte Luften med jublende Toner, og jeg hengav mig med en vis vemodig Glæde til Indtrykket af al denne Foraarslyst. Min Mand syntes at være i en meget alvorlig Stemning, og vi gik længe tause ved Siden af hinanden. Da vi var ankomne til Egen, satte vi os ned paa den samme Plet, hvor vi idag er samlede. Mangehaande Tanker bevægede min Sjæl; jeg søgte mig saa lykkelig ved min Mand's Side, omgiven af den deilige Natur, og dog var det, som om et Damoklessværd*) hang over mit Hoved, og Spørgsmaalet: Hvo ved, hvor længe? gjenslød uafslædt i mit Indre. Endelig maatte jeg give mine Følelser Luft, og jeg spurgte min Mand med et lønligt Haab om at faa et benegtende Svar, om han da virkelig troede, at det vilde blive Alvor med Krigen.

Han saa paa mig med et dybt Blik og sagde: „Hvorledes vilde du kunne høre det, Elise, isald jeg maatte forlade dig?“

„O, det kan umulig ske,“ svarede jeg med Hæftighed; „Gud er barmhjertig, han vil ikke tillade det.“

„Ja, Gud er barmhjertig, og derfor fører han os, som det er bedst for os,“ svarede min Mand mildt. „Synes det os end fra Først af at være en bitter Kalk, saa mærker vi dog, idet vi drikker den, at den bringer Sjælen Lægedom.“

Jeg søgte Sandheden af hans Ord, men det forekom mig saa umuligt at kunne leve uden ham. Jeg kjendte og tilbød vistnok min himmelske Fader, men han var mig dog ikke ret nær, og han syntes mig altfor hellig, til at jeg turde komme til ham med alle mine smaa Anliggender; jeg søgte mig saa trængende til en jordisk Raadgiver og Støtte, at min hele Sjæl reiste sig op mod Tanken om en Adskillelse fra min Mand. Jeg vilde gjerne finde mig i Krigen og ofre Alt, alt Andet, naar jeg kun maatte beholde min Edvard hos mig, og jeg havde tænkt mig, at det vel ikke kunde være saa vanskeligt for ham at erholde sin Afsted, da hans Nærværelse i Hjemmet jo var saa nødvendig for Godset som for hans Undergivne, men fremfor Alt for mig og mine Børn. Med al den Veltalenhed, som stod til min Ræddighed, søgte jeg at gjøre ham dette indlysende, men jeg havde det paa Følelsen, at mine Ord ikke formaaede at røkke hans Anstuelser om en Mand's Pligter mod Konge og Fædreland, og at han ogsaa i Grunden

*) Damokles smigrede den sicilianske Tyran Dionysios og priste hans Lykke. Dionysios lod ham da iføre kongelig Dragt og lod ham spille Konge en Stund; men over hans Hoved anbragte han et Sværd, som hang i et Hæstehaar og truede med at falde ned paa hans Hals. Red.

havde Ret deri. Da jeg omsider taug, tog han begge mine Hænder i sine og sagde, idet han pegede paa Aftenhimlen og den nedgaaende Sol:

„Han som kan Stormen binde
Og bryde Bølgen blaa,
Han skal og Veien finde,
Hvorpaa din Fod kan gaa.

Tror du det Elise?”

Jeg kunde først ikke svare, thi Taarerne truede med at kvæle min Stemme, men om en Stund havde jeg fattet mig saavidt, at jeg kunde sige: „Jeg vil forsøge det, Edvard, men det vil falde mig tungt; Herren maa hjælpe mig.“ Han omfavnede mig i Tausshed, og kort efter reiste vi os, men inden vi forlod Stedet, sagde han: „Du maa dog have en Grindring om denne Stund, Elise, hvo ved, naar vi To atter kan komme hid.“ Med sin Lommekniv indridsede han da i Træets Bark Ordene: „Gud er min Saalighed.“ Jeg takkede ham med et Haandtryk, men tale kunde jeg ikke.

Da vi gik hjemover, lyfte Stjernerne saa vidunderlig smukt paa den mørke Himmelhvælving, at det syntes mig, som jeg aldrig før havde seet det saaledes. Min Mand viste mig forskjellige Stjernebilleder, som jeg endnu ikke kjendte, og sagde mig Navnene paa de Stjerner, der straaledes klarest; vi talte om, hvordan det vel var deroppe, og undrede os paa, om disse Stjerner kunde være Opholdssteder for Englene og for de salig Bortgangnes Aander. Min Sjæl følte sig opløstet over Jordens Nød, og med Fred i Hjertet og aandelig styrket vendte jeg tilbage til Huset. Da vi kom ind i Dagligstuen, saa jeg et Brev ligge paa min Mand's Skrivebord. En bange Anelse gjennembarøede mig, og jeg saa, at ogsaa Edvard blev bleg, idet han brød Seglet. Det var en Ordre til at støde til Regimentet; den 21de og 22de Mai skulde en stor Mønstring af forskjellige Troppesdelinger finde Sted i Berlin, hvorpaa de skulde afgaa til et Observationskorps i Egnen ved Floden Saale. Allerede den følgende Morgen maatte min Mand forlade mig. O, de strækkelige Timer, som nu paafulgte! I Aanden tog jeg Afsted med ham for bestandig; det var, som om de Ord, han havde talt til mig den Aften, skulde have en særegen Betydning for mig; men jeg vilde ikke gjøre Skilsmisken tungere for ham, og efter en stærk indre Kamp lykkes det mig i det Mindste at tilkjempe mig en ydre Fatning. Bore Børn anede ikke, hvilken svær Stund det var for deres Forældre, da de den næste Morgen beundrede sin Fader i den glimrende Husaruniform. Ernst sad endnu paa Armen og strakte smilende sine smaa Hænder ud for at tage fat i Guldsnoren og Kvasterne paa den røde Troie, medens de to Smaapiger ikke kunde blive trætte af at betragte det prægtige Tigerkind, hvorpaa Sol, Maane og Stjerner prangede. Jeg befandt mig i et Slags Bedøvelse, saa at jeg neppe vidste, hvad der foregik omkring mig; jeg saa kun som i Drømme, at Edvard kyskede Børnene, jeg følte, at han omfavnede mig, men jeg sansede mig ikke ret, da han derpaa svang sig op paa Hæsten og forlod Gaarden, fulgt af sin Rytterstare.

Hvor længe jeg forblev i den samme Stilling, ved jeg ikke, men det Første, jeg hørte, var den gamle Barnepiges Stemme, idet hun tog den lille Ernst fra mig og sagde: „Naadige Frue, I maa søge Hvile.“ Metaniß fulgte jeg hende ind i mit Værelse, og da jeg blev alene, faldt jeg paa Knæ og gav de længe tilbageholdte Taarer frit Løb. Det gjorde mig godt; Bedøvelsen begyndte at svinde, og jeg kunde atter samle mine Tanker. Menneftelig Trost sølte jeg det vilde være faafængt at søge, men med længselsfuldt Haab greb jeg min Bibel, hvori jeg jo var vant til at læse; jeg vidste, at jeg der alene kunde finde Lindring for min Sorg, om den end syntes mig saa stor, at den neppe kunde have noget Sideskifte. Jeg tog den hellige Bog og bladede deri, — min Mand havde læst i den endnu igaar, og hans Mærke laa der. Da jeg slog Bogen op, faldt mine Øine paa det andet Vers i det tolvte Kapitel af Profeten Esaias, hvor det heder: „Se, Gud er min Salighed, jeg vil være tryg og ikke frygte; thi den Herre, Herre er min Styrke og Psalme og er bleven mig til Salighed.“ Det var mig, som om Gud selv havde styret min Haand og ladet mig slaa op netop dette Sted, for ligesom derved at minde mig end eftertrykkeligere om sin barmhertige Kjærlighed; hvad min Mand havde sagt den foregaaende Aften og de Ord, han havde ridset ind i Egen, traadte mig saa levende for Sjælen. Jeg læste det Vers, som gaar forud: „Jeg vil takke dig, Herre, at du har været bred paa mig, men din Brede er bortvendt, og du trøster mig;“ og saa det følgende: „I skal drage Vand med Glæde af Salighedens Kilder.“ Takke kunde jeg vel endnu ikke, men mit Hjerte fyldtes af en fast, salig Troesanelse om, at alle disse Lidelser, som nu kommer over os, engang kun skal vidne om Guds Kjærlighed til vore Sjæle, — at det maa blive godt, hvad der end tilstiftes os, og at „denne Tids Lidelser ikke er den Herlighed værd, som engang skal aabenbares paa os.“ Da faldt jeg endnu engang paa Knæ, men nu ikke mere i halv Fortvivelse, nei, jeg var tilmode, som om jeg var født paany, selv om jeg endnu sølte mig saare svag og trængende om Hjælp; jeg lovede af ganske Hjerte at overgive mig til Herren, ham alene vilde jeg tjene og lægge al min Sag i hans trofaste Faderhaand.

Saaledes havde jeg endnu aldrig kunnet bede, og vidunderlig styrtet reiste jeg mig. Jeg opgjorde derpaa med mig selv, hvorledes jeg vilde tilbringe Tiden under Edwards Fraværelse; jeg vilde være flittig og virksom i min jordiske Gjerning, men ved Siden deraf ivrig granske i den hellige Skrift; jeg forejatte mig at læse hele Bibelen igjennem og sammenligne det gamle Testaments Spaadomme med det nye. Men med Profeten Esaias maatte jeg begynde. Alt dette skrev jeg til min Mand, og om to Dage fit jeg allerede hans Svar, hvori han takkede Herren, der havde hørt hans Bønner og trøstet mig i min Forladthed. Han skrev ogsaa, at jeg maatte komme til Berlin til den store Monstring, hvor jeg vilde saa se ham endnu engang inden Troppernes Afmarsch.

Den 22de Mai reiste jeg derhen; min Mand tog imod mig. Vi

kunde blot være sammen en kort Tid, men han skaffede mig en god Plads, hvorfra jeg kunde se det hele Stuespil. Blandt Befolkningen herskede en begejstret Stemning, hvorefter enhver uvilkaarlig folte sig henreven, da de kjæffe Tropper, isærte Fredrik den Stores hæderkronede Uniformer, defilerede forbi Kongen under Hurraraab og derpaa marscherede bort med krigeriske Sange. Jeg folte mig saavel opløstet af patriotisk Enthusiasme som baaret af min Guds albarnehjertige Kjærlighed; Afsteden fra min Mand faldt mig denne Gang ikke saa tung. Der var jo ogsaa mange Kvinder tilstede, som delte Skjebne med mig; vi talte sammen om den retfærdige Sags visse Seier, om Guds useilbarlige Dom over Tyrannerne og om vore Mænd, Fædre og Brødre. Min Mand kunde rolig se mig reise hjem, da han ikke mærkede hos mig den dumpe Fortvivlelse som første Gang, skjønt jeg nok forstod paa ham, at han tog Sagen meget alvorlig og nærrede stor Tvivl om Troppernes rette Ledelse, hvorfor han heller ikke drømte om hurtige Seire.

Da jeg var kommen hjem, begyndte mit ensomme, men arbeidsomme Liv. Edoard gav mig i sine Breve nøiagtige Instruxer angaaende Gudssets Bestyrelse, og det var mig en Glæde at følge disse saa bogstavelig som muligt for at overraske ham dermed ved hans Tilbagekomst. Desuden havde jeg jo lært at kjende Salighedens Kilde og at drage Vand deraf med Glæde. Nu fandt jeg ofte en saare dyb og trøstelig Mening i Skriftsteder, der for var forekomne mig mindre betydelige eller dunkle. Jeg havde et saa friskt og freidigt Livsmod som neppe før, min Sjæl levede i den første Kjærlighed til Herren. Bistnok gjorde jeg mig det ikke ganske klart, at det dog i Grunden ikke var Herren alene, hvis Velbehag jeg beilede til, men at min Mand's Billede endnu var en lønlig Afgud, der stod paa den høieste Plads, og for hvis Skyld jeg egentlig arbejdede. Hans Breve dannede Rydspunkterne i mit Liv, hvorom alting dreiede sig.

Han var imidlertid med sit Regiment og de øvrige Tropper af Berliner- og Potsdamer-Garnisonen rykket frem til Egnen ved Magdeburg, hvilken Stad var Midtpunktet for den saakaldte Hovedarme under Hertugen af Braunschweig. I September marscherede denne videre indtil Naumburg, og derfra erholdt jeg tilsidst nogle Linier fra min Mand, hvori han meddelte mig, at han var bleven Adjutant hos Prinds Wilhelm af Preussen, at Frankmændene rykkede frem, og at Fiendtlighederne vel snart vilde begynde. Til Slutning anbefalede han mig med varme Ord til Herrens Bestyttelse og mindede mig om, at vi jo altid var forenede i ham, at han overalt var os Begge nær, og at den samme Sol lystede over os; og hvis den Ene skulde gaa forud for den Anden til det evige Hjem, kunde dog dette Baand aldrig sønderrives; kun s k u e d e den Ene da, hvad den Anden endnu søgte i Troen.

Den 6te Oktober begyndte Skjærmhøstlerne mellem Forposterne, og snart modtog vi Efterretningen om den ulykkelige Fægtning ved Saalfeld og Prinds Louis Ferdinands Heltedød. Dette var den første Hjøbsspost, og den nedslag ikke lidet de seierssikre Forventninger. Med stor Angst og

Spænding blev nu Udfaldet af det forestaaende Slag imødeset. Hvor mange brændende Bønner steg ikke i den Tid mod Himlen! Ja, da lærte man at bede! Den skjebnesvangre 14de Oktober stod Elagene ved Jena og Auerstedt; jeg vidste det vel ikke, men det var mig, som om en tung Afgjørelse maatte komme i disse Dage. Snart hørte man usikre Nygter om Ulykken. Alle grebes af den høieste Uro, da Dronningen kom flygtende tilbage for at reise videre til Stettin. I frygtelig Angst afventede man nærmere Efterretninger. Jeg reiste til Berlin, men kunde Intet erfare om min Mand's Skjebne. Overalt herskede kun Fortvivlelse. Endelig udkom Risten over de Saarede og Faldne; jeg saa kun efter et Navn, — Ritmester Møgen var blandt de Døde."

Her holdt den gamle Kone inde, thi Grindringen om hendes Livs største Sorg overvældede hende, og Taarerne traadte hende i Øinene. Ernst greb hendes Haand, Anna klappede hendes Kind og kyssede hende, Hedvig var for dybt bevæget til at kunne høre sin Deltagelse, og Alle taug. De vilde gjerne høre mere, men frygtede for at bede derom. Efter en liden Pause begyndte dog Bedstemoderen af sig selv paany:

„Hvad mere skal jeg fortælle Eder? Om mig selv har jeg ikke meget mere at berette, men jeg vil vidne om min Herres Naade, der han atter opreiste det knækkede Kør. Ja, jeg var som et knækket Kør baade aandelig og legemlig, thi nu begyndte først ret de indre Kampe og Anfegtelser. Nu blev det mig pludselig klart, hvor fast min Sjæl havde været bunden med de jordiske Baand, og hvorledes jeg havde stiftet mig selv, idet jeg mente at øve den rette Guds tjeneste. Nu ansaa jeg mig som En, der ikke mere stod i Naaden; jeg troede ikke at være blandt dem, over hvem Guds Betsignelse hvilede. Jeg kunde ikke bede; jeg opsøgte de Skrifsteder, som forhen havde trøstet mig, men kunde ikke mere finde nogen Trøst deri. Jeg opfyldte mine Pligter, men med en Følelse, som om de var en tung Byrde, der vilde trykke mig til Jorden; min eneste Interesse var at efterspore de nærmere Omstændigheder ved min Mand's Død. Hvorledes han faldt, kunde jeg aldrig bestemt faa vide; jeg hørte kun, at han havde fundet Døden i Slaget ved Auerstedt ved et Kavalleri-Angreb, anført af Prinds Wilhelm, i Nærheden af Landsbyen Gassenhausen. En Husar bragte mig senere hans Sabel, som han havde taget ud af hans kolde Haand, da hans Lig sammen med mange Andre blev stædt til den sidste Hvile. Jeg havde ikke engang den vemodige Glæde at kunne smykke hans Grav; jeg kunde blot til hans Minde vie det simple Monument i Haven, som I kjender. Hvad der var blevet af mig, hvis ikke Herren synlig havde taget sig af mig, ved jeg ikke. Han sendte mig just paa den Tid din Moder, Wilhelm. Hendes stærke, freidige Tro virkede styrkende paa mig. Endvidere blev en ny Prest ansat ved Kirken, som var en nidkær Herrens Tjener, vor nuværende tro, gamle Sjælesørger, hvem saa mange næst Guds Naade skyldte sine Sjæles Frelse. Hans Prædikener belovede paany mit stivnede Hjerte; jeg fandt Veien til Gud og derfra til Naade og Fred. Jeg begyndte at føle min Syndeelen-

dighed dybere end min jordiske Smerte; jeg saa, hvor nødvendigt det havde været for min Sjæls Frelse, at Herren selv sønderrev de Rænker, som havde bundet mig saa fast til Jorden, og omsider kom jeg saa langt, at jeg forstod det Ord:

„Jeg vil takke dig, Herre, at du har været vred paa mig, men din Brede er bortvendt, og du troster mig.“ Jeg lærte nu først ret, hvad der ligger deri, at „Gud er vor Salighed.“ Jeg blev altid mere som et Barn i hans Haand og lod mig villieløst lede af ham, der tørrer vore Taarer og indhyder de Trætte og Bøvhævede til sig. Da blev det godt med mig, og jeg sølte den hele Sandhed i de Ord, som Edvard engang sagde til mig, at „den bitre Kalk bringer Lægedom.“ Hvor ofte gik jeg ikke hen til denne Eg og lod mine Dine hvile paa det indridsede Vibelsted for ret at fordybe mig i dette, at „Gud var min Salighed.“ Der kom fremdeles tunge Tider gennem de lange Krigenes Aar, men ogsaa dette var mig gavnligt; jeg havde ingen Tid til modløs Grublen; jeg maatte handle. Jeg mistede et kjært Barn, min anden lille Datter. Det oprev atter de gamle Saar, men bragte mig tillige desto nærmere det himmelske Hjem og indprægede mig endnu tydeligere, at jeg her paa Jorden var i Ublændigheden og ikke kunde eie Noget for bestandig. Alt er mig betroet som et Laan af Herren paa min Pilegrimsvandring henede, og naar han tager det tilbage, har jeg ingen Ret til at knurre. Men desto mere har jeg da grundet paa det, der gennem det guddommelige Ord er os meddelt om vort himmelske Hjem, lyttet til alle Toner, som derfra lyde hened til os, og ofte vederkvæget mig ved de Psalmer, der handle derom. Ja, naar jeg nu tænker tilbage paa mit hele Liv, kan jeg kun med Lov og Tak udbryde: „Herren har gjort alle Ting vel, ham være Lov og Pris i al Evighed! Amen.“

Bedstemoderen taug, og Ingen vovede at afbryde Tauskeden. Endelig sagde hun selv: „Jeg har nu fortalt Eder saa meget Børn, at I til Gjengjæld maa synge for mig den vakre Sang: „Lad mig gaa, lad mig gaa, Alt min Jesum se jeg maa,“ — og saa vil vi bryde op.“ Da begyndte Anna, Hedvig og Wilhelm, først med svag, dæmpet Stemme, men derpaa med fulde, klare Toner, hvormed ogsaa Ernst Mengen blandede sin dybe Basroft, at synge, saa det gjenslød ud i Naturen. (Mere).

Spørgsmaal besvarede.

1. Af Skriften sees, at undertiden naar Jesus havde helbredet Noget, saa forbyder han dem at fortælle det til Andre; hvorfor gør han det?

Svar: Af Omhu for den, han har hjulpet, for at hans unge Troes Spire ikke ved saadant Udraab skal komme i for stor Fristelse og udsættes for at blive kvælt af Jorden vantroe Verdens Spot.

2. Er det tilladt for Kvinder at optræde i Mandsklæder, og omvendt?
Svar: Se 5te Mosebog 22, 5.

3. Er Jobs Bog en historisk Bog eller en Digtning?
Svar: At Job er en historisk Person, kan sees af Ezechiel 14, 14. og Jac. 5, 11.

4. Hvad er Forholdet mellem en af de gamle norske Mile og Kilometeren?

Svar: En gammel norsk Mil (36,000 Fod) er omtrent 11 Kilometer; 10 Kilometer skal kaldes „en ny norsk Mil.“ En Meter er 3 og 187 Tusindedel Fod. En Kilometer er 1000 Meter. Den nye norske Mil paa 10 Kilometer er altsaa 1 Kilometer (3,187 Fod) kortere end den gamle (ikke fuldt $\frac{1}{2}$ „Fjerding“).

5. Hvilken af de gamle Forfattere er det, som fortæller, at da Sokrates engang var falden i Tanker over Noget, saa blev han staaende ubevægelig paa samme Plet paa Torvet i Athen i $1\frac{1}{2}$ Døgn eller $1\frac{1}{2}$ Dag?

(Maaske nogen af vore lærde Abbonnenter vil være saa snil at meddele os et Svar paa dette Spørgsmaal).

Elektriske Jernbaner.

Først efterat de nyere dynamo-elektriske Maskiner var opfundne og fuldstændiggjorte, blev det muligt i Praxis at fuldføre Jernbaneanlæg, der benytte Elektricitet som Drevkraft, og disse ere derfor af meget ny Oprindelse. De væsentlige Bestanddele af en elektrisk Jernbane ere da: 1) en Generator eller Kraftkilde, f. Ex. en Dampmaskine eller et Vandhjul; 2) en dynamoelektrisk Maskine, i hvilken Kullenes eller Vandets Kraft omsættes i Elektricitet; 3) et Par Ledere, ved hvilke Elektriciteten føres frem og tilbage mellem den elektriske Motor og Dynamo; og 4) en elektrisk Motor, i hvilken Elektriciteten omsættes i mekanisk Kraft, som anvendes til at dreie Hjulene paa Jernbanetoget. En elektrisk Jernbane er saaledes et Exempel paa Overførelse af Kraft fra et nærmere til et fjernere Punkt.

Den første elektriske Jernbane var udstillet af W. Siemens paa Berlins Udstilling i 1879. Strømmen førtes gennem en central Skinne til Motoren paa den bevægede Vogn, og ledtes tilbage ad to af de Hjul, paa hvilke Vognen løb. Linien er 2,700 Fod lang. Den Opmærksomhed, denne Jernbanelinie vakte, førte til Lægningen af Lichtensfeld-Linien i Berlin, ad hvilken den arbejdende Skinne blev ført ad isolerede Sveller, saaledes at en Skinne ledede den „udgaende Strøm,“ en anden den „hjemvendende.“ Denne Linie er 5000 Fod lang, og den arbejder ved Hjælp af to Dynamomaskiner med

henved 12 Hestes Kraft; den har været i uafbrudt Drift siden Mai 1881. Paa Udstillingen i Paris i samme Aar blev en elektrisk Jernbane benyttet til at føre Besøgende til og fra Udstillingen, saaledes at der i syv Uger befordredes 95,000 Passagerer. Da her blev gjort Indvendinger mod Anvendelse af Skinnerne som Ledere for Elektriciteten af Hensyn til Faren for Mennesker og Dyr, anvendte man i dette Tilfælde overjordiske Ledninger. Disse bestod af hule metalliske Rør, isolerede fra Spidsen af Understøtningssælene og forsynede med en gennemgaaende Udskjæring eller Slidse; i denne løber en Volt, som føres frem ved et ledende Taug fra den bevægede Vogn. Samme Aar var der ogsaa udstillet en elektrisk Jernbane ved Krystallpaladset i Sydenham, ved hvilken begge de almindelige Hjulskinner benyttedes som Ledere for den tilbagevendende Strøm, medens en tredje isoleret Skinne benyttedes som udgaaende Leder; denne Jernbanelinie kunde befordre 20 Personer ad Gangen.

En anden elektrisk Bane i Berlin benytter to overjordiske Ledninger løbende parallelt omtrent 9 Tommer fra hinanden, den vedblivende Forbindelse tilveiebringes ved en liden Vogn, der løber paa disse Traade, og som ved en Ledningstraad staar i Forbindelse med den bevægede Vogn; da Ledningstraadernes Vogn er dækket med et isolerende Lag Løi eller lignende, ser det ganske pudsig ud at se denne Klub, der bevæger sig fremad, fremtræde som det eneste synlige Tegn paa, at man fører Drevkraften med sig. Dette System er blevet adopteret i Zankerode Grube i Tyffland, hvor en saadan Bane har arbeidet tilfredsstillende siden Oktober 1882.

Ved den elektriske Udstilling i Chicago var der anlagt en elektrisk Jernbane rundt om Hovedbygningens Galeri i en Længde af omtrent en Trediedel engelsk Mil, paa hvilken der i Løbet af 13 Dage befordredes 26,000 Personer; ligeledes var der i Anledning af den internationale Forstudsstilling i Edinburgh forrige Aar udstillet en elektrisk Jernbane, der befordrede mange Passagerer, og ganske nylig er der mellem Frankfurt og Offenbach anlagt en 1 Mil lang elektrisk Jernbane, ved hvilken der benyttes overjordiske Ledninger formede som Rør med Slidse, som ovenfor nævnt. Endnu maa nævnes den elektriske Jernbane mellem Portrush og Bushmills i Irland, der har en Længde af halvbanden Mil, og som i nogle Maaneder har arbeidet særdeles tilfredsstillende. De to arbejdende Skinner ere her elektrisk forbundne ved Hjælp af Kobberbolte, og danne en „hjemvendende“ Ledning, medens Strømmen føres til Vognen ad en tredje Skinne, der hviler paa korte isolerede Stænger, og paa hvilke en Borste, som er i ledende Forbindelse med Vognen glider. Drevkraften for denne Jernbane erholdes fra en Turbine, som drives af Floden Brush. En anden Linie, circa $\frac{3}{4}$ Mil lang, er under Bygning i Irland, nemlig for Bessbrook Spinderifabrik i Nærheden af Newry og ventes aabnet i indeværende Aar. Endnu ere en hel Række elektriske Jernbaner enten under Bygning eller paatænkte; til de første hører i London Jernbanen mellem Charing Cross og Waterloo. Denne Linie skal gaa fra Northumberland Avenue ligeoverfor Grand Hotel i en

Jernledning under Themsen og ender ved Waterloo-Stationen. Det bliver en dobbelt Linie og skal drives ved en stationær Maskine, som paavirker en Dynamomaskine ved Waterloostationen.

Et andet System for Elektricitetens Anvendelse til Befordring særlig bestemt for Omnibusser i Byer grunder sig paa Anvendelsen af sekundære Batterier. Et sekundært Batteri er et Magasin for, hvad man kan kalde opsparet Elektricitet. En sekundær Celle indeholder et Antal tynde Blyplader, anbragte tæt ved hinanden paa Kant i et Glas eller en Ebonit Kasse, men hindret i at berøre hinanden ved Hjælp af Kautschuks-Plader. Blypladerne ere gjennehullede, og Hullerne ere fyldte med Blylte (Mønne), Pladerne i en Celle ere afvejlende satte i elektrisk Forbindelse ved Ledning, saaledes at et Sæt kaldes det positive, et andet det negative. Kassen er fyldt med fortyndet Svovlsyre. Et vist Antal saadanne Celler, der ved Enderne staa i Forbindelse med hinanden, i Almindelighed i Serier, danne et sekundært Batteri. Naar nu en saadan Strøm fra en dynamo elektrisk Maskine passerer gennem Cellerne, omdannes ved Strømmens Virkning Mønneien til Blyoverilte paa de positive Plader og reduceres paa de negative Plader. Naar denne Proces er forfærdet i nogen Tid, er Batteriet ladet og kan nu anvendes til Frembringelsen af elektrisk Lys eller som elektrisk Drivkraft, hvorved Pladerne vende tilbage i sin oprindelige Tilstand, hvorefter de paany maa lades. Som disse Batterier i Almindelighed laves, indeholder en Celle med en Hestes Kraft 12 Par Plader veieende 56 Pounds, og maalt i Yderlinierne 10 × 9 × 8 Tommer engelske; 50 saadanne Celler ville altsaa kunne uddille fem Hestes Kraft i otte Timer eller større Kraft i kortere Tid. De arbeidende Celler anbringes under Sædet i Vognen, og Strømmen fra dem ledes til en Motor, som er anbragt under Vognbunden, og som paavirker Hjulene. Der er gjort mangfoldige Forsøg saavel i London og Paris som f. Ex. i Bryksel med saadanne sekundære Batterier eller Akkumulatorer, men hidtil ere de strandede paa Beføstningen; den interessanteste Anvendelse er sikkert gjort ved elektriske Baade, som vi senere skulle give en kort Beskrivelse af.

(Danst „Nationaltidende“)

Blandinger. — Nytt og Gammelt.

Smugler-Musæet i London. Et af Londons mest interessante Musæer er det saakaldte Smugler-Musæum, der indeholder en Samling af alle Slags Gjenstande, der har tjent deres Eiermænd som Smugleredstaber. Et engelsk Blad giver følgende Skildring af dette Musæum:

Blandt de mange forstjellige Gjenstande sees f. Ex. en kolossal Wellington-Soile af Bly; denne Soiles Historie er følgende: Paa Bly som Krigsmateriale hviler der i England en meget høi Indførselsstold, hvortimod det, forarbejdet til Kunstgjenstande, kan indføres frit. En snild Spekulant

fik nu den Ide at lade støbe flere hundrede Wellington-Søiler af Bly i Udlandet, som derpaa blev indførte til England. Disse blev imidlertid aldrig folgte eller opstillede, men vandrede simpelt hen til Birmingham, hvor de blev smeltede i Ruglestoberierne. Omfider kom Regjeringen efter Sagens Sammenhæng og fattede en Stopper for denne Industri. En anden interessant Figur i Musæet er en uformelig Statue, der er lavet af raat Ler og forestiller en gammel Kone, paa hvis Klædning man hist og her ser mere ujævne og fremstaaende Partier. Denne Figur viser, paa hvilken Maade de kvindelige Smuglere i Reglen pleier at skjule de toldpligtige Varer. Ved Siden af denne Lerkfigur hænger en stor Kjøle, fuld af Folder; naar man vender Nederdelen eller Skjortet paa den om, opdager man to store Sækkelommer, der er bestemte til at skjule Varer i. En taarnhøi Chignon (kvindelig Haarpynt) der er bedækket med kunstigt ordnet Haar, viser sig ved nøiere Eftersyn at være et helt Magazin for ægte Dryskeler Kniplinger. Et andet Sted sees en liden Skjodehund, der ser saa inderlig snil ud, men den er desværre ikke levende; ved nøiere Eftersyn viser det sig, at den er udstoppet med Kniplinger, Brillanter og lignende Kostbarheder. En tilsyneladende almindelig Vinterfrakke præsenteres ogsaa blandt disse forunderlige Gjenstande; i dens Foer har man fundet ikke mindre end 120 Gulduhre. I en Krog staar en vældig Stof, hvis Soliditet synes at gjøre den til et farligt Mordredskab; naar man løfter paa den, vil man imidlertid blive overrasket ved dens paafaldende Lethed. Da dens forhenværende Eiermand blev greben, tog man ikke mindre end 10,000 tilbørlig kostbare Ringe ud af denne Stof. En ganske simpel Stool har det interessante ved sig, at den har hørt til tusend Par, der blev konfiskerede, fordi deres Saaler havde den Feil, at de vare udforede med presset Tobak. Af indsmuglet Tobak sees ogsaa lange Ruller, der er tjeret uødvendig og aldeles ser ud som solide Anfertouge. Paa et Bord ligger en Olfage, som indvendig er fyldt med Snustobak. Ved Siden af ligger en Bog, „Wolfs Livsfilosofi“; naar man vender nogle af dens Blade, ser man en Mængde runde Huller, som i sin Tid har tjent som Gjemmested for 60 Guld-Dameuhre.

I dette Musæum findes en Mængde lignende Ting, der alle er bestemte til Studium for Toldvæsenets Embedsmænd. Publikum tilstedes derimod i Almindelighed ikke Adgang til dette Musæum.

(„Familebenmen“, Rbhvn.).

A Cow's Soliloquy. Well, this is terrible weather. Today, I trudged off through the long, muddy lane to the pasture, long ago closely picked. Soon the cold rain began to pour down, and long before I had got half enough to eat, sleet began to patter on my back, and now, as I return to the muddy barnyard, a driving snow almost blinds me. I would not mind all this so much, bad as it is, if my owner would only provide a good shelter. But now I must pass the night standing, or lying down in mud and snow, with no protection, only the side of the barn,

with the snow coming in heavy drifts all around and over me. It is a sad, sad night to me; I am cold, and wonder how I can live and endure such suffering. I am so reduced in flesh that strangers as they pass by count my bones. If I venture to scramble into the barn to steal a mouthful of hay, my master swears and beats me with a pitchfork. One day, when I was almost starving, and the wind blew the old fence down, I went into a neighboring field, where I could, at least find a little dried grass along the fence corners; but Slocum soon came running, hissing his big dog at me, which tore off my ear and almost killed me before I could get away. — Slocum's Cow. — *Tribune*.

En filologisk Digtsamling. Blandt Hr. Alb. Cammermeyers nye Forlagsartikler fra de sidste Dage findes en Samling Digte eller Sange i gudbrandsdalsk Dialekt med Titelen „Frie Viso ifraa Vigguien jungie i Nördre-Gudbrandsdalsk Dölamaal taa Dr. G. J. J. Sauerwein.“ I poetisk Henseende synes Bogen, saavidt den kan forstaaes af Lesere uden særlig Indsigt i det nævnte Bygdemaal og i den typografiske Gjengivelse af dette eiendommelige Rydformer, ikke at eie stort Værd; men den maa alligevel siges at være en af de mærkeligste Frembringelser i den norste Literatur. Allerede dens typografiske Udstyr er isinespringende; og hertil kommer som noget, der vækker Opmærksomhed ved en lyrisk Digtsamling, en Indledning, en Indledning om Dolemaalets Fonetik og Sprogbygning foruden en Mængde Ordforklaringer og Realoplysninger under Texten. Men det mærkeligste ved den hele Bog tør være det Vidnesbyrd, den giver om sin Forfatters enestaaende Gøne til at tilegne sig fremmede Sprog i deres mindste Eiendommeligheder. Forfatteren er nemlig en Døtler, født i en liden By i Hannover, som for et halvt Snes Aar siden kom paa et Besøg til Christiania og i lærde Kredse vakte den største Opsigt ved sin forbausende Sprogene, idet han efter nogle Ugers Ophold her, uden i Forveien, hed det, at have læst eller hørt Norsk, viste sig istand til at tale og skrive det og endog til at optræde som Forfatter paa Landsmaal. Hans Sprogene viste sig ogsaa at omfatte de forskjelligste Idiomer. Han maatte kaldes lærd i Latin og Græsk og i germaniske og slaviske Tungemaal udtrykte han sig med lige stor Væthed. Under sit første Besøg her fik han ogsaa en Dag Leilighed til at hilse en langveirsfarende Fremmed paa — madagassisk, thiønt han aldrig havde seet Madagaskar. Manden er ansat som Korrektor i det britiske Bibelselskabs Tjeneste og det siges, at hver Gang dette Selskab staar fast for sine Bibeloversættelser til mere eller mindre barbariske Tungemaal, har det blot at henvende sig til den tykke, f. T. paa Dobre privatiserende Sprogmand, saa kan man vente Banffelighederne løste. Han kan leve, hvor han selv ønsker, naar han blot bor sliig til, at Korrekturark kan naa ham med Posten. Det sikre er, at Manden kan udtrykke sig skriftlig, i Prosa og paa Vers, paa mindst 30 Sprog, men lettest paa Littauisk og — Gudbrandsdalsk, hvis tykke I han endog udtaler bedre end de fleste Nord-

mænd. Tidligere iaar har han udgivet en liden Bjece paa Lausitz-Bendist om Udtapningen af Lesjeverksvandet og nogle tilsvarende littauiske Myrstrækninger. I hans gudbrandsdalske Digte, blandt hvilke der forekommer et eneste paa vort almindelige Skriftsprog, findes bl. a. Oversættelser af vendske, serbiske og nygræske Folkeviser, og en Bise fra Venstabsøerne i det stille Hav og af et ossiansk Digt, foruden af nogle af Davids Psalmer; men paa Hebraisk og Sanskrift er han ogsaa lige saa stor og smidig Versifikator som paa Gudbrandsdalsk. (Mgbl.)

Jagt paa Condorer. Marcoy fortæller om en Jagt paa Condorer, som han overbar nær Titicacajsen i Syd-Amerika. I en Kløft byggede Indianerne op et lidet Stillads overdækket med nogle forvois lagte Træstokke. Paa disse bandt man Strotten af et Faar. To Mænd krob sammen paa Hug nedenunder. Naar Condorerne slog ned paa Naflet, lyffedes det Jægerne at binde flere af dem om Fodderne med stærke Touge. Det var paafaldende, hvor længe det varede, førend den hungrige Flok, der strede om Byttet, mærkede Uraad og forlod det farlige Maaltid. De saaledes fangne dræbtes med Kolleslag. (Naturen).

G a a d e.

No. 262. Endstjont jeg er stum, saa taler jeg dog,
 Ja baade de døde og levende Sprog.
 Dog tror, jeg min Tale du neppe forstaar,
 Hvis ikke du slittigt i Stolen gaar. (XX).

Spørgsmaal for Stræddertimen.*)

4. En Skibsfører, som er kommen godt frem til sit Bestemmelsessted, sender et ganske kort Telegram hjem til Rhederiet — Navnet paa en bekjendt Digter (hvilken?).

5. Hvilken Generals Navn synes vore store Jernbanekompagnier bedst om?

6. Sæt, at en Nordmand er paa Keiser i Norditalien og en Nat drømmer, at han staar ved Floden Po og ser, at der ikke er noget Vand i den, hvilken ameriansk Flods Navn vil han da udraabe?

Rebus No. 10.

(Maa udtales paa Engelsk). $\frac{R}{a}$.

(XX).

*) „Stræddertimen“ er det samme som „Syrabend“ — en ledig Stund i Skumringen, førend man tænder Lys.

For Hjemmet for 1886.

(17de Aargang).

Idet „For Hjemmet“ atter bereder sig til at begynde paa en ny Aargang, maa vi i al Korthed minde om, at et Blad ikke kan bestaa, dersom der er altfor mange Abonnenter, som ikke indsender sin Betaling i betimelig Tid. Vi stiller derfor en venlig Anmodning til alle Bladets Venner om i Tide at indsende Forskudsbetaling for 1886; thi derved vil de i betydelig Grad støtte Bladet og lette Udgiveren hans Arbejde.

De, som ikke strax kunne række videre, bør idetmindste uden Ophold indsende, hvad de skylder.

Enhver Ven af „For Hjemmet“ tænke efter, om han ikke skulde være istand til at skaffe Bladet idetmindste een ny Abonnent for det kommende Aar samt for ham at indsende hel eller halv Betaling. En velhavende Mand, som ellers er tilfreds med Bladet og holder af at læse det, turde kunne holde 2 Exemplarer, et for sig selv og et for Børnene. At modtage saadanne Bestillinger skulde være Udgiveren meget kjær, og saadanne Exemplarer skulde blive sendte i en særskilt Pakke til Abonnementen; 7 forudbetalte Exemplarer sendes 1 Aar for \$12.00.

Uden denne Gang at kunne love nogen Præmie vil Udgiveren dog søge at give Forskudsbetalere en liden Fordel og gjør derfor bekendt, at de, som for 15de Marts 1886 opgjør sin Restance til Bladet (om der er nogen) og samtidigt indsender \$2.00 for 1886, kan for et Tillæg af \$1.00 faa sig portofrit tilsendt en hel ældre Aargang (24 Hefter), for et Tillæg af 50 Cts. $\frac{1}{2}$ ældre Aargang (12 Hefter) og for et Tillæg af 25 Cts. „Afhandlinger og Fortællinger“ (6 Hefter). Alt saa langt, det rækker.

Enhver Forskudsbetaler, som vil nævne det, kan desuden gjerne faa frit tilsendt et lidet Hefte indeholdende „To ældgamle Sange fornyede (Tolvtalvisen og en Sang, kaldet „den gylde ABC“), da Udgiveren har et Restoplag deraf; men dersom Abonnementen Intet nævner derom, saa sendes kun en almindelig Kwittering.

Pengene bør man altid sende paa en betryggende Maade, saa de ikke bliver borte undervejs.

Udgiveren benytter denne Anledning til at sende sin oprigtige Tak til alle dem, som paa en eller anden Maade har staaet ham bi i det forløbne Aar, og beder hermed „For Hjemmet“ fremdeles paa det Bedste anbefalet til gamle og nye Venner fjært og nær.

Adresse:

R. Thronsen, Box 1014, Decorah, Iowa.

Indhold: De to Veie. — Den yngre Røjs i det sydlige Tshav. — J. Troens Kraft. — Spørgsmaal besvarede. — Elektriske Jernbaner. — Blandinger. — Nyt og Gammelt. — Gaade. — Spørgsmaal for Skræddertimen. — Rebus. — „For Hjemmet“ i 1886.

R. F. B. Portman,
JUSTICE OF THE PEACE,
ATTY. AT LAW, NOTARY, REAL ESTATE.

Office over Klopps Drug Store, DECORAH, IOWA.

C. R. WILLETT.
N. WILLETT.

ESTABLISHED
A. D. 1857.

Willett & Willett,

ATTORNEY'S AT LAW,
DECORAH, IOWA.

H. P. JOHNSON, Sadelmager.

Handler med
Sadler, Svøber, Bidsler etc.,
forfærdiger i sit eget Værksted efter Bestilling alle Slags Puder, Sæleringe etc.
Decorah, - - - - Iowa.

RUTH BROTHERS,

DECORAH, IOWA,

handler med Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt
Kobber- og Blikvarer, Gaardsredskaber og Værktoi, Bygningsmaterialier,
saasom Binduesglas, Døre, Blinds, Bygningspapir, Vlyhvidt og Nie.

Kobber- og Blikvarer repareres. Tagrender forfærdiges til billige Priser.

C. C. COOK Optikus og Uhrmager, har tilsalgs Brillen de bedste
i Handelen. Lomme- og Stue-Uhre repareres smukt.
Læt ved Post Officet, Decorah, Iowa.

T. E. Egge, NOTARIUS PUBLICUS, udfærdiger Skjøder, Pan-
teobligationer, Føderaadskontrakter etc. Office i
Days gamle Lumber Yard. DECORAH, IOWA.

J. T. RELF,
PHOTOGRAF,

handler med Kammer, Lister, Albums, Fjelds-Indfatninger, Stereoskop-Billeder etc

Gamle Billeder kopieres.

Smaa børn photograferes ved den nye Methode langt hurtigere end før. Alle mine Negativbilleder retoucherer af den udmærkede Retoucher, Hr. Eugene Austin. Afsej mig et Besøg. Mit Galleri er over Montgomer's Drugstore,
Decorah, Iowa.

S. O. Wilson, MERCHANT TAILOR,
ALL WORK GUARANTEED.
Water Street, Decorah, Iowa.

John T. Baker,
LIVERY and FEED STABLE,

Corner of Washington and Main Streets by the Bridge,
DECORAH, IOWA.

For **CANG SAWED LUMBER** and
North-Western **Barb Wire**

—Go to—

Ed. Riley, FLEMMINGS LUMBER YARD,
On Lower Broadway, - - Decorah, Iowa.

L. M. ENGER,
CITY : SHOE : STORE,

handler udelukkende med

Skotsk. Godt Assortment.

Forespørgsler pr. Post besvares hurtigt. — Lettere Varer kan sendes i Posten.

☛ Varer af større eller mindre Vægt kan sendes C. O. D. pr. Express, naar man opgiver Express Office.

Med Adressee maa følge nøiagtigt Maal af Fodens Længde og Bredde i Tommemaal.

Adresse: **L. M. Enger,**

Decorah, Iowa.

6 tidligere Bind af „For Hjemmet“,

indeholdende flere store og en Mængde mindre Fortællinger (72 Hefter, over 2,100 Oktavsider med Titelblade og Register til hvert Bind) sendes portofrit eller pr. betalt Express til hvilkensomhelst Adresse her i Landet for \$5.00. (Enkelte Bind kunne ogsaa sendes til Norge og Danmark for \$1.00 Stykket).
Bed et Bind forstaaes 12 Hefter.

Adresse:

A. Thronsdjen, Decorah, Iowa.

Til Salgs.

En Farm paa 80 Acres, Alt under Dyrkning, tilligemed de paaværende Husbygninger, beliggende 3 Mil i Syd for Decorah ved Veien til Oskan, er til Salgs billigt. Man henvende sig til

G. F. Johnson,
Office over Winnesheit Co Bank,
Decorah, Iowa.

Decorah Business College

tilbyder et omfattende praktisk Kursus for \$30.00 (Terminens Længde efter Enhvers Behov). Man kan begynde naarsomhelst hele Aaret igjennem, og Skolen har ogsaa en Klasse for Damer. Bestyreren er en Bogholder med 35 Aars Praxis. Skolens 9de Aars - Cirkulær sendes til Enhver, som derom henvender sig til Bestyreren

JOHN R. SLACK.

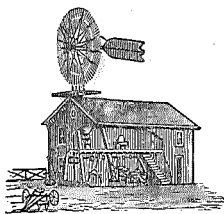
Iver Larsen
 følger udelukkende for Kontant og handler med
DRYGOODS, NOTIONS,

Færdiggjorte Klæder,
 Hatte, Huer, Støvler, Sko, Kolonialvarer, etc. etc.
 I Brødrene Gullifons forrige Store.

Decorah - - Iowa.

A. C. Smith, M. D.,
Dien- og Dre-Øge.

Decorah - - Iowa.

Halladay's Standard Geared Pumping
WIND MILLS,
 Feed Mills, Pumps of all Kinds,
 Gas and Steam Fittings.

Satisfaction Guaranteed.

A. A. CHANDLER,

DECORAH, - - - - - IOWA.

Established

A. D. 1856

PIONEER DRUG STORE,
 OF WINNESHEIK COUNTY.

E. I. Weiser, Druggist.

Drugs, Medicines, Paints, Oils, Wall Papers, Books etc.

Decorah, - - - Iowa.

Snodens Boghandel

er forsynet med Bibler, Nye Testamenter, Psalmebøger, Skolebøger, Udagtsbøger og anden kristelig Literatur. Katalog sendes frit.

Bogbinderiet anbefaler sig til Indbinding af Bøger, Tidsskrifter etc., saavel i finere som simplere Bind.

Adresse: Lutheran Publishing House, Decorah, I.

E. D. Johnson
ATTORNEY AT L^{aw}

Office over Winnesheik County Bank, - - - Dec

G. I. Wendling

forfærdiger

Kaleschevogne og Buggier
og forøvrigt alleslags Rjoretøier efter Bestilling.
Reparationer udføres.

Berksted paa Hjørnet af Washington St. og Broadway.

Decorah, Iowa.

ST. OLAF'S SCHOOL,

En lutherisk Højskole for Gutter og Piger,
Northfield, Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er
\$30.00 for Skoleaaret (10 Maaned) og for en Termin i Forhold. Koft billig.

Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren

Th. N. Mohn, Northfield, Minn.

DECORAH WOOLEN MILL

har stadig tilsalgs en fuld Forsyning af

Flaneller,

Uldtepper,

Garn,

Kashimixer o. s. v.,

Alt af eget Fabrikat.

vrerne garanteres at være udelukkende af Uld og et Fabrikat af første
i sit Slags.

Kom og forjøg det.

Decorah Woolen Mill, Water Street,

J. N. E. Duncan,

Decorah,

IOWA.

Paa Udg.

Trykt i den Nord.

Entered at the P.-O. at

F. N. EGGE,

til, lidt Vest for Woolen Factory, Decorah, Iowa.
Reparation af Plouge og alle
ogsaa Gaardsredskaber,

og alle henhørende Arbejde udføres billigt og forsvarligt.